

Midnattsropet

Nr 4—5 1977 • årg. 17 • pris kr 2:75

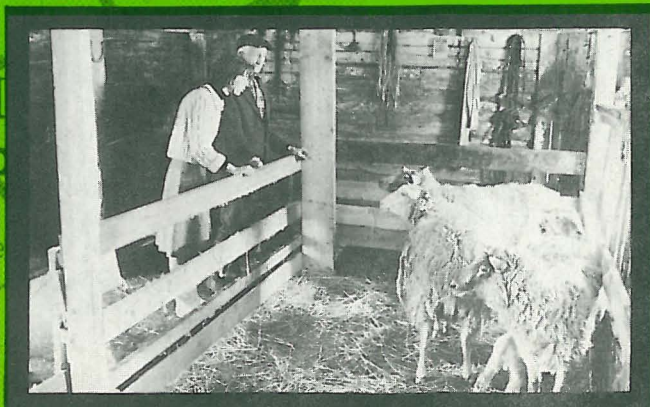
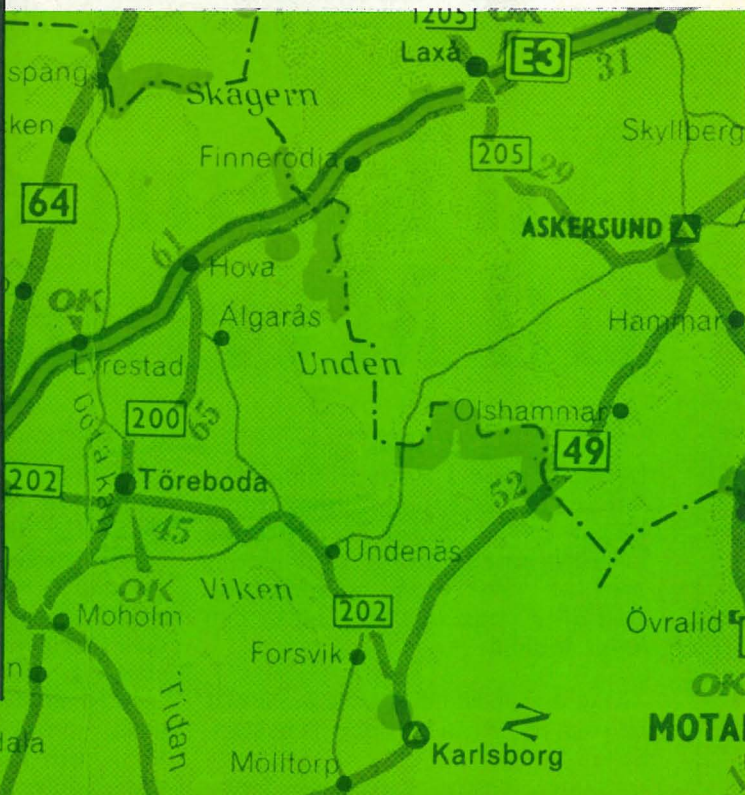
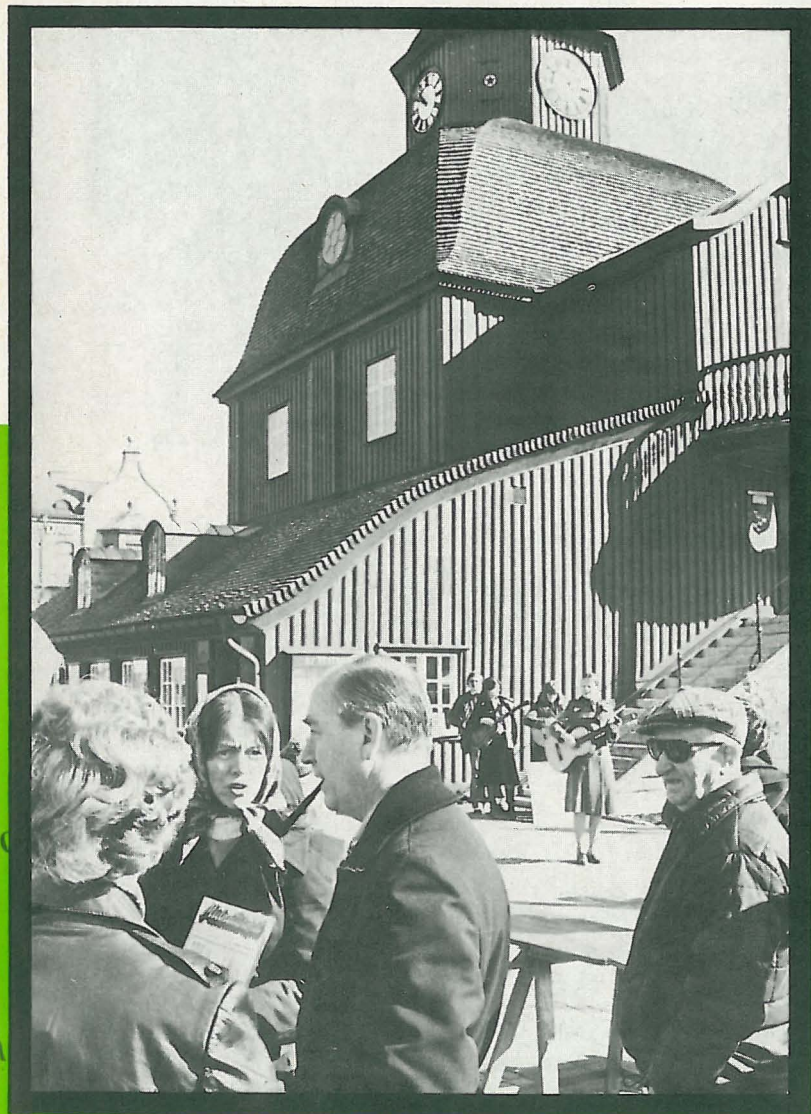
Maranata • Du vår Herre kom!

LEVA I STORFAMILJ

"Men alla de som trodde höllo sig tillsammans och hade allting gemensamt". Detta bibelord har blivit idealet för storfamiljerna i Lidköping, bilden t.v., och på lantgården Myrhult i Västergötland, bilden nedan.

Midnattsropet har hälsat på och skildrar i några reportage vardagens arbets- och bönegemenskap. En gemenskap öppen för alla åldrar och kategorier och där målet heter evangelisation.

En frisk utmaning i vårt rationella samhälle.

Morgonmålet för Brynta med årgamla fölet Star får ännu så länge utgöras av fjolårshöet. Men våren är på väg...

Nu kommer våren till Myrhult

Myrhults gård i Västergötland sjuder av liv. Och när Midnattsropet hälsar på är Gustaf 74 mitt uppe i värförberedelserna tillsammans med ett ungt team medarbetare. Den allra yngsta är bara ett år och heter Joakim.

— Jag tror på en tidig vår, säger Gustaf Larsson på Myrhult, vid eftermiddagskaffet.

Utanför fönstren ligger snön fortfarande i drivor. Stoet Brunta med sitt årgamla föl skrapar med hovarna i isen ovanpå betesmarken. Men Gustaf är optimist trots den hårdaste vintern i mannaminne.

— I april sätter vi 4.000 skogsplanter nere vid Småfalla.

På Myrhults gård i Västergötland, i Tivedens bryn mellan Töreboda och Älgårås, är alltså vårplaneringen i full gång. Gustaf Larsson som är 74 och i

hela sitt liv bott på Myrhult räknar i år med en rejäl expansion därför att gården nu brukas av Pilgrimsskolan. Många storfamiljer hoppas på årets avkastning. Och det är helt i linje med vår broders önskemål om att fädernesjorden skall bli till välsignelse i ett större sammanhang.

— Så är det hård satsning på grönsaker, rotfrukter, potatis m.m., säger Verner och Peder, två bröder som med sina familjer kommit Gustaf till hjälp. Och bredaxlade är de nog för att dra ett par plogspann för hand. Under kafferasten går de igenom vad som måste göras för vårbruket.

Utifrån skogen hörs vårens många nya fågelläten. Dock inte tranornas ännu. De brukar komma tidigt i stora flockar och slå sig ner ute på myren. Trakten har ett rikt fågelliv med Hornborgärsjön som centrum någon mil söder om Myrhult.

— Och det är skönt att det kommer en ny årstid, tycker Gustaf. Vintern har verkligen varit fylld av obehagliga överraskningar för vår broder. Det började för något år sedan då Gustaf upplevde en inre maning att ta ett steg i tro i fråga om Myrhults framtid.

— Det var på ett möte i Örebro där vi samtalade och bad mycket kring den urkristna gemenskapen i Apg. 2: "Men alla de som trodde höllo sig tillsammans och hade allting gemensamt; de sålde sina jordagods och vad de eljest ägde och delade med sig därav åt alla..."

— Detta Guds ord blev med ens så levande för mig.

— Jag har ju inga egna barn, säger Gustaf, och vad är naturligare än att jag delar allt med mina andliga syskon, tänkte jag.

— Jesus sade att vi skulle lämna *allt* och följa honom. Det måste bli allvars-

— Vi måste sänka kraven och söka livs-
idealet i Guds ord säger Anita som bytt
banken i Stockholm mot lanthushållet.

Bröderna som garanterar fortsatt drift
på Myrhult. Läs hur Peder t.v. och Ver-
ner mötte Jesus till frälsning och be-
frielse.

Bara någon timme gammalt är det här lilla lammet. Livet går vidare på Myr-
hult...

ord för oss som lever inför Hans till-
kommelse och det finns, tack och lov,
krafter som vill lösa oss från allt.

— Hade du en aning om att det skulle
bli sådan uppståndelse kring din hand-
ling?

— Nej absolut inte. Hade ingen aning
om att det skulle få sådana konsekven-
ser.

— Hur började det?

Gustaf berättar om lantbruksnäm-
dens agerande, om åtalet och polisför-
hören.

— Men först kom journalisterna
flaxande som olyckskorpar, säger Gustaf.

— Dom kom efter oss långt ut i sko-
gen med pennor och kameror.

— Blev du polisförhörd också?

— Ja en dag kom det en kriminal-
inspektör och knackade på.

— Han menade att "Gustaf inget illa
gjort och att det väl skulle ordna upp
sig". Han trodde väl att jag handlat mot
bättre vetande. Men mitt beslut är fat-
tat inför Herren och så förblir det.
Amen.

Ja så förhöordes jag då här i köket.
Han ville ha reda på omständigheter
ända tillbaka på morsfars tid. Nu ligger
polisförhöret hos tingsrätten i Marie-
stad. Får se när rättegången börjar, sä-
ger Gustaf.

Då måste vi ställa upp och göra något,
säger han. Lita på att det blir upp-
ställning...

— Det slog mig häromdagen, säger
han vidare. Jag har ju blivit så välsig-
nad av detta steg i tro. Fått nya syskon.
Se här, säger han och pekar på Peder,
Anita och Verner. Behöver inte vara en-
sam längre och samtidigt är jag fri. Det
är klart att det även måste komma för-
följelse. Det står t.o.m. i Hebreerbrevet
att de kristna fräntogs sina egendomar.

De har ju hotat med att som yttersta
åtgärd sälja Myrhult på auktion där
varken jag eller Pilgrimstjänst har rätt
att ge anbud.

Men det finns ingen bitterhet i Gustafs
sinne. Runt om ute i bygderna vittnar
han om lyckan att tjäna Jesus. Och det
är makt i vår broders vittnesbörd där-
för att orden vilar på erfarenheter med
Herren. Och nu väntar tusen och en
uppgifter hemma på lantbruket.

— Nu i april skall vi sätta 4.000
skogsplantor nere vid Småfalla, säger
Gustaf och pekar med sin valkiga näve
mot skogen.

forts. sid 6

Arne Imsen:

Rörelser i tiden

Det finns tre världsomspännande huvudrörelser i tiden. I en av de rörelserna är vi med. Först har vi judarnas församlande till Israel. Guds egendomsfolk vaknar upp och erövrar åter sina territorier.

En annan rörelse, som är universell till sin karaktär, omfattar hela jorden. Det är folken som samlas. De förbereder sig för att ta emot antikrist.

Så har vi en tredje rörelse. Det är församlingen som församlas till Kristus. Den förbereder sig för evakuering.

DESSA TRE RÖRELSE eller församlanden, innebär många saker: Skilsmässa och förening. Man skiljs från ett sammanhang och omplanteras. För judarnas vidkommande innebär det att de bryter upp från platser, länder och miljöer där de tidigare varit rotfästa. De drar till ett land som de i århundraden har längtat efter. Ändå är det en liten del av judarna som aktivt deltar för att verkligen bryta upp och inta landet. Största delen är kvar. De har aklimatiserat sig bland folken.

Samma företeelse möter vi i församlingen. Det är oerhört svårt att få människor vakna. Vi har fått lära oss att allt som har med kamp att göra skall vi försöka undvika. Strid, konflikter och konfrontationer ligger utanför den kristnes erfarenhet. Sedan vi kommit till tro på Gud har vi fått det gott, blivit goda, är oförargliga och allmänt snälla. Sådan är förkunnelsen man möter. Helligsens ideal är att vi skall bli goda. Vad sedan den godheten innebär är svårt att förstå.

Av beskrivningen vi har i Uppen-

barelsboken förstår vi att de flesta människor inte är medvetna om det som sker. De sugas med och drivs vidare av krafter de inte har en aning om. När bibeln exempelvis beskriver människan den yttersta tiden, heter det om denna människa att hon har sig givet ett tecken på pannan eller på den högra handen. Tecknet på pannan betecknar människor som är medvetna. Tecknet på högra handen har människor som inte är medvetna, men ändå följer ett mönster. De kan inte analysera situationen. De har tecknet på handen.

I VÅR TID talar man om en ny ekonomisk världsordning. Men vem reflekterar över det i dag? Sällan får man från predikstolarna höra att detta är exakt vad bibeln har sagt för flera årtusenden sedan. Den nya världsordningen kommer att på ett mycket genomgripande sätt förändra jordens befolkning och liv. Penningen kommer att förlora sitt inflytande och sin betydelse som betalningsmedel. Vi får helt nya förhållanden på det ekonomiska området. De tekniska resurserna skapas inför våra ögon. Datorerna gör det möjligt att föra fram internationella, världsomspännande förändringar. Vi har inte bara datatekniken. Vi har television och elektroniken som gör det möjligt att kommunicera på ett helt nytt sätt.

Så småningom är vi allesammans inkämda i samma ekonomiska system. Detta kommer också att innebära ett totalitärt mönster, därför att möjligheterna till kontroll över den enskilda människan är så oerhört stora.

Det finns en oerhörd kraft som arbetar för att forma om människan och göra henne till det redskap som ska förverkliga detta antikristliga system.

I FÖRSAMLINGEN märker vi ett trevande och ett famlande efter klarhet. Det är uppenbart att de frågor man diskuterat ett årtionde är framsprungna ur en djup längtan efter en klart manifesterad enhet. Det finns många intressen bakom. Det ligger i tiden att man ska vara många och starka. Men ska ha resurser. Det blir en styrkedemonstration med andra opinioner i samhället. Man jämför och eftersträvar att överflygla, bevisa sin numerära, ekonomiska, kulturella, politiska och ideella styrka. Vi möter tendensen att skryta med vad vi är och vad vi kan. Där bakom ligger också ett ideal. Vi måste göra klart för människorna att om de blir kristna så hamnar de inte i en liten betydelselös grupp, utan de kommer att förenas med en stor skara människor — eller, för att uttala det annorlunda: Det är inte impopulärt att vara en kristen. Gamla problem går igen i nya varianter: "Herre, är det allenast få som bli frälsta?" Lärjungen kunde lika gärna ha frågat: "Är det modernt att bli frälst?" Jesus svarar inte på frågan om det är många eller få. Han säger: "Kämpa för att komma in."

Alla uppgifter som vi påverkas av är helt ovidkommande. Storheten och mäktigheten i de yttre manifestationerna är oväsentliga saker. Frågan är inte om vi är många eller få. Den avgörande frågan är om du kämpar, om du lever. Då kommer vi fram till detta fantastiska som ju har varit den kristna trons styrka i alla tider, nämligen att tron aldrig har åberopat fysiska eller materiella resurser. Den har alltid stått förankrad i Guds allmakt. Tron har alltid förkunnat att Gud förmår i alla lägen.

MEN VI MÖTER enhetssträvanden, och det finns kolossalt många uppriktiga kristna som i detta läge ställer frågorna: Ska vi vara med och uppmuntra dessa tendenser? Man märker en ny öppenhet, ny beredvillighet att pröva om, kanske ta ställning utifrån andra premisser än det man gjort tidigare.

Vi måste göra klart för oss, att enheten är i sig själv inget mål. Målet är alltid Kristus. Det låter kanske inkonsekvent påstå att Kristus skulle vara emot enheten. Men för Jesus Kristus är inte enheten något mål, för om enheten i sig själv vore ett mål, då vore Jesus fruktansvärt inkonsekvent, och då vore det fullständigt omöjligt att över huvud taget lyssna på honom. Enheten är egentligen ett uttryck för en organisk tillväxt. Allt eftersom vi växer upp till mognad, växer upp till huvudet, växer upp och likbildas med Honom, så kom-

mer hans egenskaper att på ett mer djupgående sätt prägla vårt liv. Då kommer också attityderna att bära vittnesbörd om att vi älskar honom och vi älskar dem som är födda av vår Fader. Det är inte en enhet som vi kan skapa, men vi kan vara med och uppehålla den. Men då måste vi komma ihåg att den enheten också kan slås sönder därigenom att vi i stället för att likbildas med honom blir förvärldsligade.

ENHETEN ÄR ETT uttryck för en organisk förening med Jesus Kristus, ty idealet är förhållandet mellan Fadern, Sonen och Anden. Såsom de är ett, säger Jesus, ska hans lärjungar vara ett. Då måste vi göra klart för oss vad den enheten innebär. Den är inte uppbyggd på kompromisser och eftergifter för antikristliga eller gudsfientliga krafter och makter. Enheten är organisk till sin karaktär. Den är alltså väsenbestämd till sin art. Det är Andens enhet. Den kan inte vi skapa genom några aktiviteter. Men vi kan därigenom att vi ger näring åt kroppen vara med och bygga upp den, till dess att vi, som Skriften säger, allesammans kommer fram till enheten i tron.

Om enheten vore ett mål, så skulle Jesus vara den mest inkonsekvente av alla. Jesu undervisning visar att han egentligen verkar kolossalt söndrande. Han gör det ganska öppet, och säger att detta är ett element i hans förkunnselse. Och att detta är ett nödvändigt resultat av förkunnselsen. Jesus är egentligen den store söndraren.

I bergspredikan ser man hur han skiljer människor åt genom att placera och omplacera dem. En del stöter han bort, till andra säger han kom. Det måste finnas någon anledning till det. I Matt. 10 säger Jesus till sina lärjungar något oerhört uppviglande. Här ser vi det provokativa i Jesu undervisning. Vår förkunnselse är alldeles för flat och urtunnad. Den är utan profil, och saknar därför ofta genomslagskraft. Den är ointressant, och många gånger rent mördande för Anden. Den stimulerar krafter som borde näpas, och hämmar krafter som borde näras.

GUDS ORD GÖR oss inte vanmäktiga och missmodiga. Guds ord gör oss frimodiga och djärva. Vi upplever vanmakt, därför att vi bedömer och värderar tingen totalt fel. Vi känner vanmakt när vi upplever psykiskt, numerärt och fysiskt underläge. Så tycker vi att detta

forts. sid. 19

Ljuset i vår mörka värld

Av Carl Georg Rognstad, Lidköping

I Joh. 12:35—36 talar Jesus till sina lärjungar och säger: "Ännu en liten tid är ljuset ibland eder. Vandren, medan I haven ljuset, på det att mörkret icke må få makt med eder; Den som vandrar i mörkret, han vet ju icke vart han går. Tron på ljuset medan I haven ljuset, så att I bliven ljusets barn."

DET ÄR TVÅ frågor som alltid är lika aktuella för människorna. Det är frågorna om himmel eller helvete. Med andra ord: Var skall man tillbringa evigheten? De flesta människor skakar av sig denna fråga eller skjuter den framför sig, men vi måste svara på denna allvarliga fråga redan NU.

Jesu lära i de här frågorna är alltid lika klar, och de som lyssnar till den undervisning Han giver och följer den, kommer att uppleva något särskilt i sitt liv.

VI MÖTER I tiden två makter representerade. Det är mörkets makt och ljusets makt. Genom att de första människorna föll i synd genom olydnad och åt av det träd som Gud hade sagt att de icke skulle äta av, drevs de första människorna bort från den gemenskap man från början haft med Gud. Denna gudsgemenskap var i ljuset, ty människan var skapad till Guds avbild, och det var ljuset som gav människans existens hamoni och mening. Genom olydnad blev människans ställning förändrad. Gudsgemenskapen bröts och mörker sänkte sig över vår existens. Människan drevs bort från Edens lustgård, och i syndens spår följde lidande, sjukdom och död. Det låg mörker över människans tillvaro. Människan hade i sin inställning till Gud blivit fientlig. Människan hade så ingen möjlighet att åter bli försonad med Gud eller komma tillbaka till ljusets gemenskap.

JESUS KRISTUS, Guds egen Son som från begynnelsen, ja, innan allt var skapat var hos sin Fader i himmelen, blev det offer som åter kunde köpa oss människor tillbaka till Gud. JESUS

KRISTUS blev vår FRÄLSARE. Han förde åter liv och oförgänglighet tillbaka till människorna. När Jesus dog för oss på Golgata bröt åter ljuset in i den värld där mörker och död härskade. Människan kunde åter få uppleva ljusets gemenskap.

Hur kan man då få uppleva denna gemenskap i sitt liv? Man kan icke köpa den för pengar eller genom goda gärningar. Man kan heller icke försöka blidka Gud genom andra metoder. Människan måste till Golgata för att få börja på nytt. Det var på Golgata som Jesus själv tog itu med människans synd och sjukdom. Det var där ljuset åter bröt in i en mörk värld... O, vilka ord: "DET ÄR FULLBORDAT." Varje människa som söker sig till denna plats, och tror det som skedde där genom Jesu försorg får åter uppleva ljusets Herre i sitt liv.

I VÅR TID kämpar två makter om varje människosjäl. Det är ljusets Herre och mörkets furste. Det är en fruktansvärd kamp. En kamp på liv och död. En kamp mellan ljus och mörker. Vilken makt har herravälde i ditt liv? Har ljusets Herre tagit hand om ditt liv, eller är du slav under mörkets furste?

Du måste välja vem du skall tillhöra. "En liten tid är ljuset ibland eder", var Jesu ord till sina lärjungar, men även ett ord till oss som lever 1977. Jesus Kristus är ljuset. Därför säger bibeln så allvarligt till oss: "Idag om du hör hans röst, då må du icke förhärda ditt hjärta." Se till att du blir ett ljusets barn medan ljuset lyser ibland oss! Snart blir det natt, och mörker sänker sig igen över denna vår jord.

För ljusets barn väntar himmelens härlighet och Jesus Kristus själv, men för mörkets barn väntar evig skilsmässa från Gud och död.

MÄNNISKA VAKNA:
DU MÅSTE BLI FRÄLST!

NU KOMMER VÄREN ...

forts. från sid. 3

— Hur går det till?
— Vi sätter för hand med halvcirkelskär planta för planta.
— Det måste ta månader?
— Nej, det går på någon vecka. Vi kan sätta bortåt 500 om dagen, säger Gustaf och blinkar till Peder. Det blir fin skog och värdefull mark. Men det blir en hel del matnyttigt också som skall ner i myllan. Potatis, rötter, grönsaker.

— Men vi måste ha en traktor, säger Verner, det är verkligen dags att skaffa nu.

— Där skall vi ha hö till får och hästar, säger Gustaf och delar in ägorerna med de olika produkterna i ett svep runt horisonten.

— Och där sätter vi ostkrokar, retas Peder och får ett tjuvnytt. Ostkrokar växer som bekant inte på trän. Det fattar t.o.m. en stadsbo.

Det blir lite längre kafferast och Verner, som är sjöman från Narvikstrakten insisterar på att vi skall köpa flera djur. Ett par tjurkalvar är bra investering. I höstas slaktades tjurarna och de gav kött och fläsk i utbyte så det räckte till storfamiljerna i flera månader.

— Men kom ihåg en sak pojkar, säger Gustaf och höjer pekfinger mot skyn:

— Inga stora fordringar! Bed arbeta och försaka! Bed arbeta och försaka, det är livets hemlighet, utropar han till sina unga medbröder.

— Hur lägger ni upp arbetet på gården?

— Det blir mer och mer arbete här hemma men vi ser alltid till att åtminstone en är ute och evangeliserar.

— Ibland åker vi ut allihop med kakor och Midnattsropet.

— Känner folk i bygden igen er efter alla skrivelser?

— Vi möter folk här och var. Många är glada att vi är här.

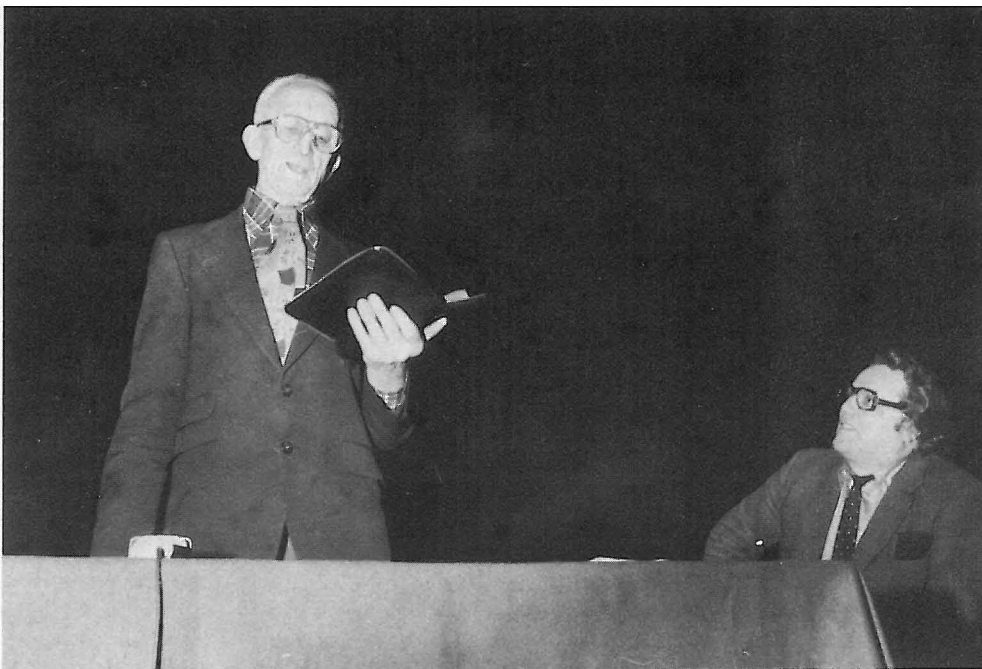
— Härom dagen var vi på kommunalkontoret i Töreboda, med tidningar och kakor, fortsätter Peder — och där ropade en tjänsteman "Håll ut" med tanke på kampen om Myrhult.

— Jag tror att dom följer kampen för Myrhult på ett nytt sätt nu. Man börjar förstå att det inte i första hand är en teknisk eller praktisk affär utan ett andligt skeende. Så har dom ju sett att det är människor som står bakom.

— Människor, idealitet och tro?

— Ja just det.

— Och folket var dem väl bevåget, fyller Gustaf i. Han lever verkligen i Apostlagärningarna, Gustaf Larsson.

— Vilken välsignelse att få gå Guds väg! Det finns en ny apostolisk ton i broder Gustaf Larssons vittnesbörd. Här i Skövde Folkets hus.

Efter kaffet blir det tillökning i lagårn. En tacka som visat sig ovanligt retlig under förmiddagen har nedkommit med ett lamm. Och nu förlåter vi henne så gärna. Men hon är fortfarande mycket tvär och tillåter ingen att röra det nya livet.

— Tänk att dom sköter sig helt själva, säger Gustaf och räcker ut handen mot lammet.

— Förra veckan fick vi en liten bagge, säger han stolt. Han följer djurens liv och rytm, dag för dag och långa perioder har de ju också varit hans enda sällskap. Men nu är det fullt av folk i lagårn till de nyblivna mammornas stora irritation.

Det finns två hästar kvar på Myrhult. Stoet Brynta med sitt årsgamla föl. Gamle Buster däremot fick nödslaktas knall och fall i förra veckan.

— Men det är ingen fara med återväxten. För Brynta skall ha ett föl till här framöver, avslöjar Gustaf.

Anita från Nässjö:

VI FÅR SÄNKA KRAVEN

Vilka är de då de nya arbetarna på Myrhult?

Inne i köket står Anita Eriksen och ser lite drömmande ut genom fönstret när hon torkar middagsdisken.

Anita kommer från Nässjö i Småland. Där mötte hon Maranata och greps av väckelsen redan som 12-åring.

— Efter gymnasiet och studenten flyttade jag till Stockholm 1968 och började arbeta på Skandinaviska banken vid Sveavägen.

— Och bodde vid Slussen?

— Ja, jag hade en lägenhet på söder, i närheten av Slussen.

Efter hand kom jag in i församlingens ekonomiska arbete. Det blev till

slut en heltidssyssla och jag flyttade även in i storfamiljen på Johannelund, så småningom. Anita var också ett antal år kassör för Pilgrimstjänst.

— Och nu har du flyttat rakt ut i skogen. Är det en stor omställning?

— Jo det är klart det blir omställning men vi trivs väldigt bra. Det finns ju ekonomi här också. Och vi får lära oss att räkna med Gud i vardagen.

— Hur ser du på storfamiljstanken?

— Det är en riktig boendeform. Nu förstår man bättre bakgrunden till alla problem som uppstår i förörterna. Isoleringen och ångesten.

— Men vi får ju sänka kraven! För det är fråga om en kristen livsstil. Det är fråga om att förverkliga ett ideal.

— Här slipper man t.ex. det tröttnande utbudet av onödiga varor.

— Ja du kan väl inte springa till Ähléns på lunchrasten?

— Vi har 4 km till handelsboden och där handlar vi bara det allra nödvändigaste, det lovar jag.

— Men det är en kristen fråga i första hand?

— Ja jag anser att vi kristna har haft alldeles för lätt att anpassa oss till världen. På så sätt får ju människor inga alternativ. De ser inga Kristi efterföljare, vårt liv och vårt sätt att leva måste bli en predikan, slutar Anita.

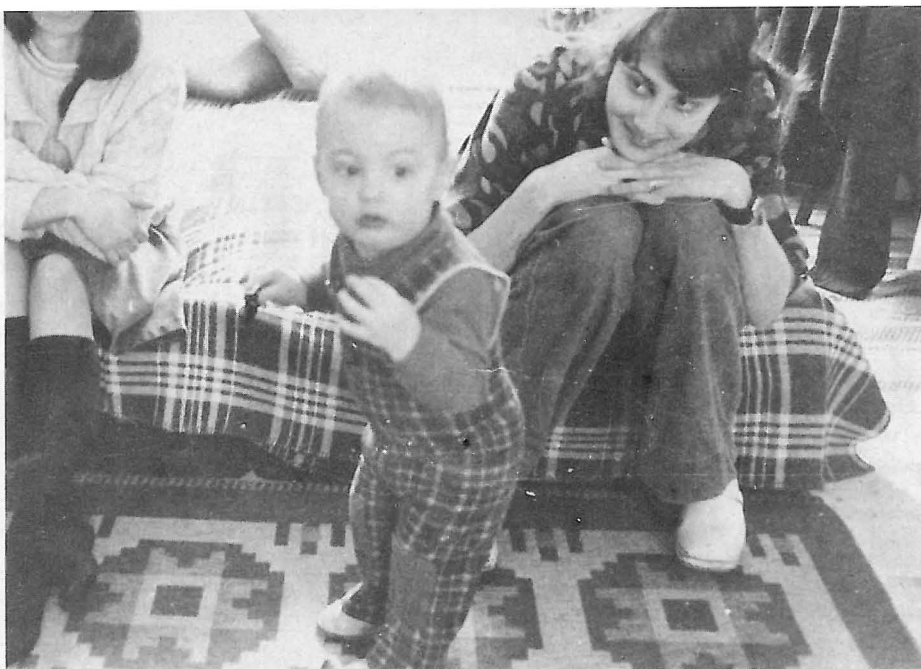
Verner från Narvik:

KRAFT AV ICKE

VANLIGT SLAG

Verner Eriksen, Anitas man, är också en ung broder i raden av nyfrälsta från Johannelund.

Han kom till Stockholm med båt från Norge, som sjöman från en plats några mil utanför Narvik.

Solfrid Blom kommer från Gjøvik i Norge. Bodde en tid på Johannelund i Stockholm men vill inte byta bort Myrhult med storstaden.

Joakim är gårdens yngste. Har nyligen firat ettårskalas men innan dess lärde han sig gå alldeles på egen hand rapporterar föräldrarna.

— Du blev frälst i ett våldsamt möte?

— Ja, jag kom till Johannelund tillsammans med släktingar. Vi gick på flera möten men Trettondagsafton blev det för starkt, berättar Verner. Det var en kraft av icke vanligt slag i det mötet. Jag böjde mig och upplevde frälsningens underbara frid. Efter en tid flyttade jag även in i storfamiljen. Och Trettonhelgen 1973 var verkligen en milstolpe för många. Ja för hela församlingen. Vi var samlade en ganska brokig skara av nyfrälsta och veteraner till bön när Herrens Ande kom över oss. Det blev en karismatisk bönenatt med sång i Anden, glädjerop och profetiskt tal. Unga och äldre möttes i elden och meddelades gudomliga gåvor för tjänst i församlingen. För tjänst i en församling som då stod inför ett historiskt steg i utvecklingen. Klart är att i dessa möten skapades de andliga förutsättningarna för den kraftiga, ideologiska förkunnelse om en ny livsstil som sedan följde. Himmels Gud gör inga misstag. Han börjar *alltid* från insidan. Vilken nåd att få vara med!

Solfrid, Peder och Joakim Blom:

— **HÄR STANNAR VI!**

Peder Blom är också en av de ungdomar som föddes, så att säga rakt in i detta andliga skeende. Kom till Stockholm från Ludvika som 17-åring.

— Jag hade nyss slutat skolan, berättar Peder. Det var ganska ont om arbete men jag fick börja som byggjobbare. Mesta tiden fördrev jag på ungdomsgården. Och efter en tid starta-

de vi en popgrupp som åkte runt på ungdomsgårdarna i Stockholm och spelade.

— Vi började litet smått med brass...

— Du var inne på en farlig väg?

— Vi hade nog brasset under kontroll. Men det gav en djupare dimension åt musiken. Vi spelade med bättre inlevelse.

— En gång experimenterade vi med LSD — det var inne då. Men efter den trippen bl.a. blev jag fruktansvärt rädd. Jag ropade till Gud eller "något", vem som helst, om hjälp. Den upplevelsen bevisade för mig att det fanns ett helvete.

— Och Gud hörde mitt nödrop. Några dagar efteråt ringde en kompis från Dalarna och undrade om jag ville följa med på möte.

Vi gick till ett Maranatomöte i Blå Salen. Det räckte. Och det hade räckt att bara se min kompis som var nyfrälst och totalt förändrad. Vi kom senare ut till Johannelund och några möten efteråt böjde jag mig för Jesus. Jag blev döpt och andedöpt. Det var fantastiskt.

Men jag kan inte säga att jag upplevde en s.k. jordskredsfrälsning. Allt gick ganska lungt till. Det var de dagliga bönestunderna med storfamiljen inför Guds Ord som förändrade mig. Vi samlades varje dag. Det blev min räddning. I den gemenskapen förvandlades jag inifrån.

— Du längtade inte tillbaka till storstan nu då?

— Nej vi trivs utmärkt här på Myrhult. Här vill vi stanna och bedja och arbeta tillsammans med Gustaf och djuren.

Balladen om Gustaf Larsson

Gustaf Larsson ville skänka bort sin gård

Följ tro och övertygelse han har.

Ty han läste i sin bibel hur de kristna levde förr,

Hur de hade allt gemensamt alla dar.

Gustaf får ej skänka bort sin egen gård

Lantbruksnämnden säger helt bestämt ifrån.

Om han supit bort sin äga och behövde statens vård

Hade aldrig några nämnder sagt ifrån.

Men man kallar Gustaf till polisförhör;

"Gustaf Larsson, ska ni skänka bort er gård?"

Gustaf svarar dem med skärpa att han Herrens vilja gör

Ingen myndighet behöver giva råd.

Det till tingsrätten med Gustaf bär iväg;

"Gustaf Larsson, ska ni skänka bort er gård?"

Gustaf svarar dem med skärpa att han Herrens vilja gör,

Ingen myndighet behöver giva råd.

Varför bråkar ni med Gustaf om hans gård

För sin trosåskådning skall han straffet få

Maranatas verksamhet den är ej önskvärd här i byn

Lantbruksnämnden och hans grannar säger så.

Religionsfrihet i Sverige finns den kvar?

Får man följa tro och övertygelse?

Att sin tro fritt få utöva, vem den rätten längre har

utan straff av böter eller fängelse.

Per-Arne Imsen 1977

Profetlärjungen befann sig plötsligt i en icke förutsedd situation. För det första hade han lånat sitt verktyg, och för det andra fann han plötsligt att han stod där med skaftet i handen utan yxjärnet. Det var inte skärpan på yxjärnet som gått förlorat, utan hela järnet. Det räckte alltså inte med att försöka slipa och förbättra skaftet. Han måste ha tillbaka hela järnet, och järnet låg i floden. Det var ingen förslitning. Hela järnet hade skilts från skaftet under arbetets gång. Det var meningslöst fortsätta låtsas som om förlusten inte existerade. Det var bäst att gå direkt till profeten, som kunde ha lösningen på detta problem.

Profetlärjungen hade inte förlorat något av sin kraft. Han har inte lidit någon psykisk eller fysisk skada. Men om hans kraft i fortsättningen skulle kunna användas ändamålsenligt, så måste han ha tillbaka yxjärnet. Ingenting kunde ersätta det. Det var ingen mening med att ge honom gaffel, kniv, målarpensel eller borr som tröst för förlusten. Skulle han få material för huset som skulle utvidgas, så var lösningen att han fick yxjärnet tillbaka. Om han inte fick yxjärnet tillbaka, skulle han genom förlusten ha satts på sidan och inte kunnat fungera i den avsedda uppgiften.

Där förlusten ägt rum, måste ersättningen ske. Det hjälpte inte att försöka med andra aktiviteter. Profetlärjungen hade kraften kvar, men han stod med ett skaft i handen och fick inte fällt ett träd. Han måste ha yxjärnet tillbaka. Inte vilket yxjárn som helst. Han måste ha det yxjárn han lånat tillbaka. Det yxjärnet skulle han överlämna åt långivaren och redovisa tillbaka.

Låt oss återvända

Vi har fått redskap för ett speciellt område, en speciell situation och uppgift i Guds rike. Det gäller att inte försöka krypa in i andra funktioner eller andras roller. Om vi har förlorat den ursprungliga, gudomliga bestämmelsen och orienteringen som gavs oss ovanifrån, låt oss inte försöka famla omkring efter något nytt. Låt oss gå till platsen där förlusten ägde rum, så vi återinsätts i tjänsten och kan börja skaffa material till Guds verk igen.

Vad är då detta yxjärnet? I Uppenbarelseboken talas om att ett tveeggat svärd gick ut ifrån Hans mun. Det är ett annat redskap. "I sin högra hand hade han sju stjärnor, och från hans mun utgick ett skarpt, tveeggat svärd. Och hans ansikte var såsom solen, när den skiner i sin fulla kraft." (Upp. 1:16).

REDSKAP I GUDS TJÄNST

Del II

Predikan av Arne Imsen

På det sättet presenterades Kristus, först för apostlarna och sedan för de olika församlingarna. Det tveeggade svärdet var det bestraffande ordet, som gick ut ur hans mun. Det var inga döda ord. Det var verksamma, mäktiga ord. "Och från hans mun utgick ett skarpt svärd, varmed han skulle slå folken." (Upp. 19:15). Församlingen måste underkasta sig Kristi dom.

Yxan i 2 Kon. 6 är just en bild på bestraffande förkunnelse, eller uttryck för dom. Den handlar om en förkunnelse som är nödvändig för församlingens expansion och utveckling. Församlingen måste stå under Guds dom och prövning. Annars förfaller vi till förfälskning och förfuskning, ger ära åt människor, och tar oss själva ära i stället för att ge ära åt Gud. Vi har hela tiden benägenhet att utföra uppgifter som blivit oss uppenbarade annorlunda än Herren sagt vi ska göra det.

Det är nödvändigt att församlingen står under Guds dom. Det måste i förkunnelsen finnas bestraffning, och den kristne måste ha en sådan andlig hållning att han klarar av det utan att övergivnas i sin ande, förskräckas så till den grad att han går under. Han får inte bli rebellisk, hätsk och trotsig då han möts av detta.

Paulus skriver till Timoteus: "Jag uppmanar dig allvarligt inför Gud och Kristus Jesus, inför honom som skall döma levande och döda. Jag uppmanar dig vid hans tillkommelse och hans rike." (2 Tim. 4:1). Detta ger tyngd åt vad som sedan sägs.

Jesus Kristus är närvarande på mer än ett sätt. Han är närvarande som den uppbyggande, den vägledande och frälsande, men också som den dömande. Han dömer våra uppsåt, och prövar våra motiv i Ordets ljus. Det är inte bara fråga om en vänskapsklapp på skuldran. Han genomlyser hela vår person och våra gärningar. Frågan är om vi håller måttet inför honom, den närvarande domaren som går omkring bland de sju gyllene ljusstakarna, han som inspekterar, visiterar och genomskådar.

En hemlighet

Paulus gör klart för Timoteus att människor kan fuska till en tid, men aldrig i evighet. Det kommer en uppgörelsedag, då allt som är hemligt kommer i sitt verkliga sanningsljus. Det lönar sig inte att fuska eller slarva. Det lönar sig inte försöka kränga sig undan Guds eget Ord — inte ens då det drabbar oss bestraffande. Gå under Guds dom, och bli frälst! Här ligger en väldig styrka. Ty den som lever under domen, kommer aldrig under domen. Den som är under Guds dom, är egentligen tagen ut ur all förbannelse. Hemligheten till frälsning är inte att komma undan domen, utan att gå under den.

På samma sätt som Gud har förklarat oss rättfärdiga, har också vi genom Jesus Kristus fått nåd att bekänna att hans dom är rättfärdig och rättvis. Men i sin trofasta nåd frälste han oss.

Och frälsar oss. Han som rättfärdigjort oss, han är också den som älskar oss. Han rensar och renar, upprättar och iståndsätter oss.

Paulus fortsätter: "Predika ordet, träd upp i tid och otid, bestraffa, tillrättvisa, förmana med allt tålamod och med undervisning i alla stycken. Ty den tid kommer då de icke längre skola fördraga den sunda läran, utan efter sina egna begärelser skola samla åt sig lärare hoptals, allt efter som det klarar dem i öronen." (2 Tim. 4:2—4).

Just detta är typiskt för vår tid. Det finns mycket religiös förkunnelse. Men förkunnarna har liksom förlorat yxjärnet i mycket stor utsträckning. Det saknas dom i budskapet. Därför blir det heller ingen nåd. Det blir en förfalskad och oäkta nåd. Inte Guds och Kristi nåd. En nåd utan gudomlig innebörd

Förkunnelsen ändras

Orden verkar för dem ha förlorat sin genomslagskraft och sin verkningskraft. Många gånger är det skickliga och visionära människor som vill vara med om expansion och utveckling, de vill Guds rikes framgång. De vill se att det sker stora ting, och de är heller inte rädda för att satsa. De kan satsa sig själva, sin tid och är redo till stora insatser. Men något saknas. Man märker det i förkunnelsen

Där finns för mycket av inställsamhet och publikfriari. Till och med själva förkunnelsen har blivit ett slags lustmoment. Det har nästan blivit skönt att höra det. Förkunnelsen är många gånger sockersöt och oförarglig. Därför sker inte det som Herren tänkt sig. Vad förkunnarna behöver, är yxjärnet tillbaka. Domsförkunnelsen. Den som måste ha den, är först och främst den otrosdjungel och hedniska djungel som existerar i världen. Men församlingen behöver också höra de bestraffande orden.

De ska naturligtvis inte användas hänsynslöst och skoningslöst. De ska användas med omsorg, omdöme och modighet. Vi ska inte tro att vi lyckas röja och skaffa material utan att domsförkunnelsen kommer med. Krisen måste komma för profetlärjungen, så han ser det dåliga resultatet och förlusten, och förstår ansvaret han har gent emot den lånade yxans ägare.

Speciellt under tröskelperioder har gestalter trätt fram med en väldig domsförkunnelsen t.ex. Johannes. Vilket budskap till en religiös, dekadent, desillusionerad samtid, en skringrad och splitt-

rad samtid! Ökenprofetens budskap hörde man och såg förkroppsligat i hans spartanska liv. Han ropade ut sitt budskap som den ropandes röst i öknen.

Lyssna på Jesus Kristus, när han gjorde upp med hela judedomen med fariséer och skriftlärde. "Ve eder! Ve eder!" ropade han ut, och det var som yxjärnet slog rakt in i idyll, kultur, religiöst formväsende och osedlighet och orenhet. Vart ord var som yxslag emot falsk religiositet och oäktthet. Han talade om dem som utvärtas var som vitmenade gravar, men invärtas var fyllda med de dödas ben. Så talade han om huggormars avföda. Det var domsord från Mästarens mun, och där fanns ingen kärlekslöshet. Han talade bestraffande. Inte för att slå ned och krossa, men för att frälsa.

Men Jesus talade till stängda öron och slutna sinnen. Därför blev domsorden till förbannelse i stället för till frälsning.

I Uppenbarelseboken är det samma ord. Kristallklara ord som träffar precis där de ska träffa. Vi möter närgången, personlig uppgörelse med församlingens ängel, församlingens avfälliga och uppmuntran till dem som hållit stånd och levde i överflödsliv. Men på samma gång fanns en uppmaning att bibehålla ödmjukheten, renheten och den oförfalskade tron. Besträffning var nödvändig.

Det stora problemet

Det stora problemet i vår tid är att yxjärnet gått förlorat i förlustens flod. Det gick förlorat då vi upptäckte att människor inte ville ha förkunnelsen. De tyckte inte om den de tog avstånd från profetlärjungen och hans tjänst. De ville inte höra, de ville ha något som kliade i öronen. Något att njuta av. Något att glädjas åt. Sedan, om glädjen var billig eller oäkt tog man inte så allvarligt. Yxjärnet gick förlorat i förlustens flod, i välfärdens flod. Vårt problem och profeternas problem är välfärd. Hela situationen är målad i Matt. 24.

Yxjärnet gick förlorat i bildningens flod. Man blev så bildad, och församlingen blev för kultiverad att höra det raka evangeliet. Därför sockrade man då man skulle salta. Man anpassade budskapet efter kulturklimatet, och så gick yxjärnet förlorat i bildningens flod. Vi arbetade i väckelseverksamhet i stället för i väckelse, i väckelsearbete i stället för i väckelse. Och vi använde våra skaff i olika riktningar för att åstadkomma resultat. Det blev stora och yviga gester, men det blev ingen materialan-

skaffning för Guds verk. Vi blev bildade och välartade, vältaliga och oförargliga, men det skedde ingenting.

Gud, vi behöver yxjärnet tillbaka! Dina profeter måste få verktygen åter! Vi längtar efter att Ordet skall drabba oss, röra om i vårt hjärta, skaka om vår varelse och personlighet. Vi önskar se ett folk som tar emot ditt Ord med glädje, och som tar emot sanningens ord utan att protestera. Ett folk som i ödmjukhet går in under hans dom till frälsning.

Ekumeniken

Yxjärnet gick förlorat i ekumenikens flod. Vi blev så ekumeniska att vi måste vara försiktiga med vad vi sade. Vi fick inte ta upp striden på någon punkt där vi kunde stöta oss med inflytelserika människor eller med erkända traditioner. Vi hade blivit ekumeniska och tillsynes samarbetsvilliga. Men den individuella kraften över vårt enskilda liv var för låg, och resultatet för magert

Gud vill se större ting ske genom oss. Det finns ett trä som räcker till. För att vi ska botas från den mänskliga visdomen och bildningsfloden tar Gud därskapens trä och kastar i vattnet. Därskapen är korsets predikan. Det behöver vi tillbaka! Vi behöver predikan som innehåller detta totala evangelium utan att det är stympat eller styckat. Vi behöver korsets evangelium och korsets förkunnelse. I bildningsfloden som flyter fram med sin väldiga kraft, behöver vi därskapens och korsets trä, för att åter få upp skärpan och kraften, så att det blir materialanskaffning till Guds verk.

För välfärdens flod finns det ett försakelsens trä. För den ekumeniska floden finns ett trä som skiljer mig från världen och gör mig till världens fiende och till Guds vän. Vi kommer bortom och utanför världens inflytande.

Profeten lever! Han har medlet! Du är kanske en lärjunge som fått gåvor och tjänster, men tycker dig vara för ineffektiv och nästan obrukbar. Du upplever att du förlorat tyngden. Än om du har kraft och inspiration, så tycker du inte att resultatet står i proportion till den energi du förbrukar.

Det finns ett kors som kan ge styrning åt din insats, åt din tjänst, ditt liv, din gärning! Låt oss mötas vid korset, så att den kraften får rycka oss upp från bottennivån, rycka oss upp och in i Guds rikes välsignade tjänst!

Vittnesbörd från Lidköping

Yvonne har ett eget krypin längst upp i storfamiljens hus på Esplanaden.

—Vill helst ruska om folk och säga sanningen

Det säger Yvonne Berglund med tanke på den tid vi lever i och det liv hon en gång levde. Yvonne tillhör Maranataförsamlingen i Lidköping och bor i storfamilj på Esplanaden. På vardagarna möter du henne i Klara Toner på Skaragatan 10. Och varje lördag ute med evangelium på "Sveriges största torg" tillsammans med sånggruppen.

Läs vittnesbördet om en ung människas väg till ett nytt liv och meningsfull gemenskap, kristen storfamilj.

— Jag blev frälst på ett tältmöte i Småland, berättar Yvonne Berglund. Hon bor i storfamiljen på Esplanaden i ett mysigt rum högst upp i huset.

— Vi var på semester och det var väckelsemöten alldeles intill camping-en.

— Jag hade aldrig sysslat med religion tidigare. Aldrig varit på ett väckelsemöte. Men vad gör man när man

får höra sin egen situation beskrivas utav entusiastiska ungdomar, frågar Yvonne på rak stockholmska.

— Allt de sa stämde in på mej. Ängsten, oron som fanns bakom den tuffa fasaden. Och så pekade de på en lösning också. Frälsningen i Jesu namn.

— Jag blev frälst den kvällen och döpte mig i sista mötet i serien. Det

blev verkligen en annorlunda semester. Inget mer ölpimlande, inget nattspring. Men det var inte populärt. Mina föräldrar var inte glada över mina "nya intressen" och pappa var jättearg.

— Så blev det Stockholm igen och gänget hemma i Årsta. Jag har blivit frälst, sa jag. Men dom fattade ingenting. Absolut ingenting. Så det var bara att knalla iväg från gänget.

— Hur levde du med gänget då?

— Som alla andra, puben, diskoteket. Vi drack faktiskt väldigt mycket. Började redan i nian.

□ SLOG UPP DN

— Hur kom du just till Maranata?

— Jag kom hem till stan och hade varit med om något fantastiskt. Jag hade blivit frälst, befriad, mött det verkliga livet. Det var läskigt att möta kallfronten och missförstånden. Jag visste ingenting om kristendomen eller kyrkoliv så jag slog upp DN:s annonsidor och började leta under "kyrkor och samfund". Mitt på sidan stod det — MARANATA idag torgmöte. Jag tog gitarren och gick dit. Var med och spelade och sjöng. Fick leva ut. Det var underbart.

Det var ingen som kände mej i gruppen men efter en tid blev jag bjuden ut till Johannelund. Det var på våren 1971. De höll just på att flytta in och undrade om inte jag också ville komma med. Jag bodde då på Ringvägen.

Yvonne flyttade in på Johannelund under våren och var alltså en av de första som var med i den storfamilj som växte fram där.

□ UTMANING MOT TRÄSKET

Och vi minns Yvonne. Hon var med på allt. Mycket i köket men mest på torget. Sjöng och vittnade i ur och skur. Sålde Midnattsropet i gångarna under T-centralen. Och visst var det en utmaning mot träsket. Det fick Yvonne verkligen känna av.

En kväll på väg från jobbet blev hon överfallen på Gamla Brogatan och svårt knivskuren i ansiktet. Ett kusligt tillbud som vittnar om vilka krafter som regerar i en storstad.

— Men jag blev klart förvarnad, säger Yvonne bestämt. Natten innan drömde jag om ett överfall där jag blev misshandlad. Ett klart förebud från himlen!

Det var många ungdomar som mötte utmaningen från ovan denna första tid

på Johannelund och Gamla Bro. Yvonne tillhörde de första i en generation som idag sprids i nya grupper över hela landet.

— Vad fick du för erfarenheter med från Johannelund? Berätta något om den tiden?

— Vi upplevde väl de första problemen med storfamiljen. Det var oerhört fostrande fast vi visste väl inte så mycket vad det var... Några orkade aldrig igenom. Vi fick ju mycket kontakter genom torgmötena på Sergels Torg. Människor som behövde hjälp och befrielse i Jesu namn. Många upplevde det också men de drogs tillbaka. Det var strid om själar. Ibland kom dom ut och lade knark i dom där gamla ekarna för att få tillbaka offren till Sergels Torg.

— Hur ser du på gemenskapen i storfamiljen?

— Den kristna storfamiljen är helt naturlig för mej. Lika naturlig som min egen familj. Vi lever ju och fostras med syskon och föräldrar i den vanliga familjen. Det blir lika i den andliga. Och jag är ju född i en storfamilj. Har aldrig provat den kyrkliga gemenskapen. Kanske hade jag inte varit bevarad utan storfamiljen.

□ "RUSKA OM OCH SÄGA SANNINGEN"

— Så kom du till Lidköping?

— Ja, det är som en fortsättning på tiden i Stockholm. Jag upplevde att vi måste ut.

— Är det stor skillnad på livet här?

— Ja det är t.ex. en helt annan takt. Och så tryggheten. Den är så påtaglig här ute på slätten. Men det är ju ingen äkta trygghet och man skulle vilja ruska om folk ordentligt och säga sanningen om den tid vi lever i.

— Hur lägger ni upp arbetet?

— Jag står mest i Klara Toner. Men vi delar också på hushållsgöromålen och turas om att passa barnen. Det är oftast någon ute och knackar dörr med pepparkakor och tidningar. På torgmötena når vi hundratals människor.

— Vi är ju omkring 10 personer i storfamiljen på Esplanaden. Men ibland tror jag att vi når fler människor med evangelium än en kyrka på 7–800 medlemmar.

— Hur ser morgondagen ut?

— Vi tror på en skörd! Tiden som ligger bakom har varit som en intensiv såningstid på torg och gator och i hem.

— Skörden måste komma och den kanske kommer när vi är mogna att ta hand om den.

Gertrud Karlsson:

DU KAN BLI FRI I JESUS

Du kan bli fri i Jesus. I världen får du lida betryck, men hos Jesus kan du få frid. Det är en frid som ej denna världen kan ge.

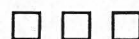
Tänk att det var för vår skull Jesus lämnade härligheten hos Fadern och föddes in i ett syndigt människosläkte. Det måste ha varit fasansfullt för honom som kom från himmelens härlighet. Här nere bland jordlivets faror visste han att han skulle bli frestad i allt och möta hån och smälek ifrån människorna.

Fastän Jesus kom som räddare och intet ont hade gjort, så ropade folket: "Bort med honom! Vi vill inte ha med honom att göra. Korsfäst honom!" Men Jesus visste om allt som skulle hända honom. Han var vid gott mod. Han visste att han bara skulle vara här en liten tid för att sedan återvända hem.

Jesus lever! Han slutade inte sitt livsverk där på korset, därför att döden

kunde inte behålla honom. Han är inte här! Han är uppstånden! Halleluja! Han lever för dig och mig om vi ger vårt liv till honom.

Så har Jesus lovat vara med oss alla dagar tills tidens slut och sedan också hela evigheten. Att Jesus skall komma och hämta oss hem är vårt slutliga mål. Vårt liv tillhör evigheten. Evighetslängtan är nerlagd i allas hjärtan. Låt intet hindra vägen till vårt rätta hem! Jesus är vägen, sanningen och livet. Se till att du väntar Jesus! Han skall komma tillbaka och hämta de sina när tiden är inne.

"Välj nu, välj Jesus och välj för livet!" Det gäller evigt liv med Jesus eller evig skilsmässa från honom. Du väljer själv herre i ditt liv. Det är två herrar som strider om våra liv på denna jordefärd var dag. Men Jesus har segrat. Tack Jesus för att segern är din!

Reportage från Myrhult och Lidköping:

Lars Andersson

Så är vi framme vid husmötet på Esplanaden i Lidköping. Vi sjunger några sånger till inledning under ackompanjering till rivstarterna runt gatuköket på andra sidan gatan. Det är fredagskväll. Det finns inga persienner eller fördragna gardiner så folk ser rakt in i idyllen när gruppen samlas med uppslagna biblar kring bordet. Carl Georg börjar informera om lokalsituationen. Klara Toner, affären och bokcafeet som drivs av storfamiljen, har sina utrymmen i en fastighet som planeras att rivas 1979.

— Nu stod det i tidningen att en lokal inne i centrum var reserverad för oss i kvarteret Blåmesen.

— Kanske är det lika bra att slå till direkt och flytta ifrån Skaragatan, säger någon.

Det blir en stunds debatt men de som dagligen står i Klara Toner anser att läget är så bra och inarbetat att det vore ostrategiskt att flytta nu.

— Vi får ju ut en hel del skivor böcker och kassetter genom den kundkrets vi fått.

— Men man kan ju inte tro på det som står i tidningarna i alla väder... (Tyvärr är protokollet litet suddigt här, men det är i alla fall Calle som replikerar:)

— Jag har nyligen varit på fastighetskontoret och vet att de har oss med i planerna.

— Ska vi satsa på Västgötaboden då? Ett lager som ligger vägg i vägg med Klara Toner och som blir ledigt nu.

Frågan är öppen och det verkar som husförsamlingen i Lidköping bordlägger fastighetsfrågorna till nästa samling.

— Vi kan i alla fall anteckna att det blir tältmötet på Katthavet i augusti, säger Calle och går in i det kritiska hörnet:

— Varför kommer ni så sällan hit och hälsar på oss? Vi känner oss faktiskt lite ensamma här på Esplanaden. Det är så öppet så låt oss hjälpas åt med evangelisationen även under vardagarna.

— Och är det så att jobben tar för mycket tid är det väl dags att vi prövar om vår situation. Prioriterar vår tid rätt...

— Hur gick det med pepparkakorna? säger någon och avbryter den eftertänksamma tystnad som uppstått.

Yvonne och Britt avlägger rapport. Blev jagade på dörren i en bensinmack. Karl'n slängde burk och tidning i golvet... Andra tog emot glada och tacksamma. Summan blev 400:— i eftermiddag och då har omkring 20 Midnattsropet kommit i rätta händer i samhället Grästorp några mil väster om Lidköping.

Så sjunger vi en kampsång. Lilla Febe som är 9 månader tittar storögt men Marcus 2 1/2 som varit med förr, är säker i handklappningen.

Kvällens bibelord är hämtat från Matteus 10. Vi läser hela kapitlet, några versar var.

När var och en läser sina verser slår det mig att det måste ha varit så här

kristendommen uppkommit och hållits levande genom seklen. Det finns en livskraft och värme i denna andliga familj som verkar vara okänslig för yttre tryck och konjunkturer, och Herren har ju lovat att där två eller tre är församlade i hans namn är han mitt i bland dem.

Enligt lokaltidningen är annars det religiösa utbudet överraskande stort i Lidköping under veckoslutet. En frikyrka har t.o.m. två filmer efter varann på lördagskvällen, en annan lockar med Gospelnight. Är det inte så kristendomen övergår till att vara kyrka med det ständiga kravet att leva upp till de kulturella höjderna och förse de olika smakriktningarna med fräsch underhållning? Varför är man så rädd för att avrusta församlingarna dessa främmande aktiviteter, låta människan komma i centrum, låta tacksägelse höras för att den enskildes problem blivit löst och låta väggarna rämna genom Andens närvaro för att se vyerna och skaror som väntar på befrielse.

Det blir ett ganska långt samtal kring Matteus 10:7—13: "Och där I går fram skolen I predika och säga: 'Himmelriket är nära.' Boten sjuka, uppväcken döda, gör spetälska rena, driven ut onda andar. I haven fått för intet; så given ock för intet."

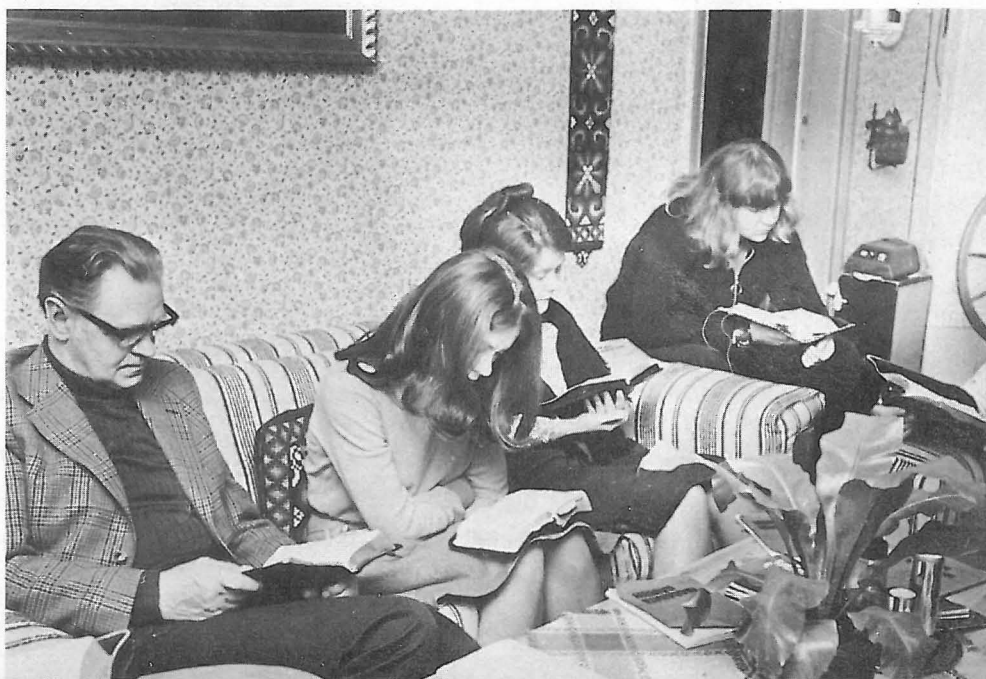
Skaffen eder icke guld eller silver eller koppar i edra bälten icke någon ränsel för eder färd, ej heller dubbla livklädnader, ej heller skor eller stav, ty arbetaren är värd sin mat.

Lärjungarna fick gå tills maten var slut. Hur långt har vi dit?

På husmöte i Lidköping

Det är fredagskväll i Lidköping. Utanför fönstret hörs rivstarterna runt gatuköket mitt emot. Inne i huset samlas en handfull människor runt en öppen bibel. Texten är Matt. 10 och frågan ställs:

— Hur skall vi komma lika nära människorna som Jesus gjorde?

Men när I haven kommit in i någon stad eller by, så utforsken, vilken därinne som är värdig, och stannen hos honom, till dess I lämnar den orten. Och när I kommit in i ett hus, så hälsan det. Om då det huset är värdigt, så må den frid I tillönsken det komma däröver; men om det icke är värdigt, då må den frid I tillönsken det vända tillbaka till eder."

— Frågan är: lever vi och arbetar vi så här? undrar Calle. Vad tänker vi på när vi läser detta ord?

— Man måste ha en kallelse, säger Gerhard Wahlberg från Vinköl utanför Skara.

— Men är vi inte alla kallade att gå in under de här villkoren, frågar Calle. Någon menar att bibelordet gäller förkunnare och vittnen. Inte hela församlingen.

— Men om alla gick in under detta, skulle det inte då bli mer tid över för Guds verk i vardagen? Jag tror vi är långt borta från den här verkligheten.

— Lärjungarna fick gå tills maten var slut. Då var de tvungna att ta kontakt med människor i sin omgivning. De fick mat och sina behov mättade och gav som tack hälsa och andliga välsignelser till dem de gästade. Det blev ett utbyte och människor blev friska.

— Jag har studerat det här Ordet under veckan, fortsätter Calle, och tänkt på att idag är det ingen som har matproblem...

— Nej men det är heller ingen som blir helad, avbryter Wallgren.

— Ja och om vi är sjuka stannar vi hemma från mötena i stället för att rusad dit där man kan få hälsa.

— Men vi lever ju helt snett, säger Britt Wahlberg. Vi har gått vilse...

— Vi måste ställas mot väggen — utmana bönesvar säger en av syskonen och lyfter bibeln.

— Ja förr var det inte så lätt minsann, menar Wallgren. Vi fick cykla till mötena. Alltid och till mötena skulle vi.

— Vi har fallit undan för tidsandan helt enkelt, menar Britt. Ja, vem kan tro kristendomen när de kristna står först i pillerkön, suckar Carl Georg som haft allvarliga planer på att studera till läkare.

— Nu har vi bil alla men kommer ingenstans...

— Det kan aldrig bli väckelse om vi bara sitter och väntar, fortsätter Britt. Vi måste vara med och spränga folk ut ur tryggheten, menar hon. Om lärjungarna inte gått in på villkoren i Matt. 10 hade massor av människor blivit utan de andliga välsignelserna.

— Vi sitter så säkert i samhällets trygghet. Sitter fast i jobben. Varför är t.ex. inte alla här i kväll?

— Ja, man är helt slut när fredagen kommer, säger Wallgren som just gått i pension efter många år som svetsare. Man orkar inte gå någonstans.

— Börjar en gå den här vägen kommer det att få en lavinartad effekt, säger Bengt Henström som suttit tyst och lyssnat under kvällen. Många skulle komma efter. Men kanske de kommer att gå först som vi minst anade.

— Vi måste få föredömen...

— Men se på Jesus! utropar Yvonne Berglund. — Är inte han vårt föredöme...?

— Vi kan i varje fall inte överlämna efterföljelsen till någon annan, menar Calle. Var och en måste gå sin sträcka.

— Det finns en oerhörd längtan i Lidköping, säger Calle till avslutning. Jag tror det kommer en skörd inom kort. Tänk på alla dessa Midnattsrop vi fått ut. Men vi måste vårda oss om storfamiljen. Den kan bli ett fantastiskt center för evangelisation om vi inte isolerar eller begränsar den.

— Skall vi studera det här kapitlet till nästa gång och se vad som kommit fram då. Den här delen avslutas med bönemöte och brödsbrytelse. I morgon är det samling på torget 10.30.

Utanför på gatan tilltar larmet från raggarbilar och andra. I köket väntar varm korv och annat tilltugg. Runt köksbordet fortsätter gemenskapen kring långa eller korta framtidsplaner.

— Har ni sett Aftonbladet idag?

Har någon för ovanlighetens skull köpt ett Aftonblad? Det kommer fram ett och där mässar en kvinnlig kolumnist:

— Stenmark är bättre än Jesus... jag känner mig så trygg när han sveper genom portarna.

Kvävda skratt, kanske vi borde gråta?

Ja världen är upp och ner inte helt oväntat går kvinnorna i täten och river ner barriaderna. Men på Esplanaden råder frid en kväll som denna. Samtalet har rört vid livsviktiga ting. Och i vardagen har man tagit de första stegen mot en ny gudomlig ordning: De hade allting gemensamt.

— Man måste vara kallad för att gå in på de här villkoren menar Gerhard Wallgren från Vinköl. Britt och Gertrud lyssnar.

Beväpnade med instrument, sångröst och inspiration utanför Domus lördagsförmiddag. Fr.v. Ellinor Henström, Christina Gustafsson, Götene, samt Calle och Yvonne.

● Vi möter här Britt i ett samtal om vägen ut i frihet, gemenskapen och evangelisationen i storfamiljen, samt om den kommande Pilgrimsskolan.
— Den behövs absolut, säger Britt.

Britt Wallgren, lärare på
lågstadiet i Lidköping

Samhällets upplösning märks i första hand på barnen

Britt Wallgren är lärare på lågstadiet i en skola någon mil utanför Lidköping. Har bott i storfamiljen sedan juni 1976.

— Mina föräldrar mötte väckelsen tidigt på 60-talet. Vi bodde då uppe i Dalarna. Men jag blev kvar i det gamla sammanhanget. Levde lungt och tryggt, gick på möten och allt var bra. Skolan och utbildningen tog mesta tiden.

— Men 1974 följde jag med till Stockholm på en påskkonferens. Jag var oerhört längtande och bad uppriktigt till Gud om ledning.

— Där upplevde jag en total förnyelse. Det var som en andlig pånyttförelse.

— Upplevde du aldrig att barnatron kolliderade med all kunskap under utbildningen.

— Nej faktiskt inte. Jag hade hela tiden en klar förbindelse med Gud och var förvissad om att det var Hans vilja att jag skulle gå på seminariet.

— Jag kom inte in första gången jag sökte. Men provade på nytt nästa år.

— Ser du läraryrket som ett kall...

— Som en kallelse kanske...

— Vad hände efter påsken -74?

— Jag lämnade det gamla sammanhanget och vi började samlas till bönemöten här i Lidköping och Skara. Ja sen kom sommaren och Malmköping...

— Malmköping -74 var det inte då som vi hade den våldsamma uppgörelsen inför gudsordet: "Allting gemensamt"?

— Jag bara sög in förkunnelsen och atmosfären. Tyckte det var riktigt men hade aldrig tänkt i de banorna förut.

— Men en gång brände det till. Jag blev faktiskt riktigt arg. Imsen tog upp kvinnans klädsel och talade allvarligt utifrån bibeln om kvinnor i manskläder och vår förlorade identitet. Där sa jag i mina långbyxor och protesterade. Men sen den dagen har jag i alla fall aldrig haft långbyxor.

SKRÄMMANDE YTTLIGHET

— Mitt sätt att reagera var typiskt för den ytlighet man levde i. Såg inte förrän efteråt de allvarliga orsakssammanhangen att vårt sätt att leva på alla områden är symptom på ett avfall.

— Frälsningen hade varit som ett paket frälst-döpt-andedöpt. Klart! Det är egentligen skrämmande vilken ytlighet jag var fostrad till.

— Hade du någon möjlighet att förverkliga budskapet i din hemtrakt?

— Nej inte just då. Jag bodde ensam på landet. Hade en lärartjänst i Älgårås. Där lärde jag känna Gustaf Larsson på Myrhult. Vi åkte på möten i Örebro och ibland hade vi bönemöten med några syskon i Midskog.

— Men allteftersom gruppen växte i Lidköping sökte jag mig dit. Jag visste att skulle jag överleva och bli bevarad måste jag in i en storfamilj. Flyttade in tillsammans med vännerna på Esplanaden förra året i juni.

— Man får arbeta sig varm och har hela tiden chansen att förverkliga det man hör i undervisningen.

— Men du är kvar i din lärartjänst?

— Ja så kallad klinikundervisning vilket innebär att barn som inte riktigt hänger med får komma ner till mig. Det blir oftast inte mer än tre, fyra elever.

— Är du handplockad för den tjänsten?

— Nej då, hävdar Britt bestämt (vilket vi har svårt att tro) men jag får mer tid över till verksamheten så här.

forts. sid 22

Aterväxten är säkrad! Marcus 2 1/2 kopplar av från leken och spelar upp för Febe som är 9 mån. Behöver det tilläggas att efternamnet var Rognstad?

ren 1969 reste jag med tältet som evangelist i Norrland. Så kom värnplikten emellan och det dröjde till 1971 innan jag var tillbaka. Då till Johannelund.

— Så var det dags för en ny uppgörelse med mina föreställningar om kristendomen. Man fick sin dagliga slipning i storfamiljen på Johannelund.

— Det var också något av en chock att möta de utslagna som blivit frälsta. Att nöden kunde vara så stor — och vi så nöjda och trygga.

— En grabb som suttit inne i 15 år fick vi vara med att be igenom under många nätter. I sådana situationer räcker det inte med fraser och fromhet. Och vi kämpade natt efter natt på Johannelund. Tills segern var ett faktum.

— Ideologin om storfamiljen växte fram. Ibland upplevde man budskapet för närgånget. Det gällde ju privatlivet. Men jag vågar säga att det blev min räddning undan en ombonad tillvaro långt borta ifrån fronten.

— I budskapet låg också detta att vi skulle ut i landet. De erfarenheter vi gjort skulle fortplantas till andra platser. Och här i Lidköping fanns en grupp ungdomar som ville vidare. Så kom vi hit.

— Vi bodde först i en lägenhet som snart blev alldeles för trång. Och efter enträgna besök hos fastighetskontoret

forts. sid 22

Kärnfamiljen i Storfamiljen:

—Vi har ingen avlöningsdag

— Vi har inte kommit till Lidköping för att bygga upp en ny kyrka, säger Carl-Georg Rognstad, ledare för Maranatagruppen och storfamiljen som har sitt säte på Esplanaden 16.

— Vi önskar vara en levande organism och en signal i samhället om att Jesus lever och kommer snart.

— Så Lidköping har inte fått en ny frikyrkopredikant?

— Nej jag hoppas inte det. Vi vill vara arbetare. Leva och arbeta — tillsammans i vardagen. Jag har heller inte blivit inviterad till någon predikantsmankomst. Det kanske är ett hälso-tecken...

Carl-Georg är alltså från Oslo. Morfadern hette Georg Imsen och morbror är Arne Imsen.

— Var det självklart för dig att bli evangelist?

— Nej, jag hade en längtan att studera till läkare. Men upplevde skoltrötthet och anmälde mig till bibelskolan 1967. Det blev ett genombrott. Den undervisningen gick inte att komma ifrån. Jag fullföljde realskolan. Somma-

När det är som mörkast kommer Han

Av Arne Svensson, Skara

Många skola på den "dagen" säga till mig: "Herre, Herre, hava vi icke profeterat i ditt namn, och genom ditt namn drivit ut onda andar, och genom ditt namn gjort många kraftgärningar?" Men då skall jag betyga för dem: "Jag har aldrig känt eder: gån bort ifrån mig I ogärningsmän." Matt. 7:22—23.

Knappast något Jesu ord har så skakat mitt innersta som dessa två verser ur hans bergspredikan. Det är många som en gång skall komma till Jesus och säga sig känna honom, men han skall förneka detta, och säga sig aldrig varit bekant med dem. Kan detta vara verkligt? De skall påstå sig bestämt vara bekanta med honom och veta vem han är, men ändå skall Jesus förneka detta inför dem. Kan detta vara sant, och hur stämmer det med sund logik? Att dessa Jesu ord trots allt är en sanning utan gensägelse, kan jag själv vittna om genom att ta ett exempel ur mitt eget liv. Och denna händelse timade för så länge sedan, att den inte kan skada eller sära någon, om jag berättar den nu.

När jag var sex månader gammal övergav min mor mig, och jag lämnades ut till främmande människor, där jag växte upp utan vetskap om min verkliga härkomst. Tiden gick, och när depressionsårens massarbetslöshet var som störst år 1936, reste jag som ung man från Västergötland till Karlskoga där jag fått arbete. En eftermiddag kom jag till Karlskoga, som på den tiden ännu var ett litet idylliskt samhälle, hyrde rum på hotellet och gick sedan ut i den mörka höstkvällen för att orientera mig i den nya omgivningen jag kommit till. Jag var — trodde jag — fullkomligt ensam och okänd i denna lilla köping, men ändå fanns det här två, som kände mig fast jag aldrig känt dem.

Det hade redan blivit mörkt, när jag gick på en av gatorna i centrum. Då hände något mycket sällsamt. Två kvinnor, en äldre och en yngre kom fram bakom mig i mörkret, och jag hörde den äldre av dem säga till den yngre:

"Tänk, om Arne visste att vi vore här i kväll." Sedan försvann de in på en korsande sidoväg, medan jag fortsatte min väg rakt fram. Men när jag kom upp på hotellrummet slog mig plötsligt den tanken: De måste ju känna mig, fast jag ej kände dem. Dem jag mötte var min egen mor och syster, som sett mig i dagsljus ute i köpingen tidigare på dagen. De kunde, "den dagen" fullt logiskt säga "att de kände mig men jag aldrig dem."

Förklaringen på denna händelse var mycket enkel. Genom dunkla antydningar från mina uppfostrare fick jag en gång reda på, att de stod i sporadisk förbindelse med min mor. Och nu hade hon och min syster fått veta, att jag var i Karlskoga den dagen. Därför hade också de rest dit för att få se den som de talat om och visste så mycket om, men som ändå inte kände igen dem när de gick förbi. De kände mig, men jag hade aldrig känt dem, detta skulle jag med all rätt kunnat svara dessa två, om de gått fram till mig, och presenterat sig som min mor och syster. Denna enkla bild ur mitt liv återger jag här — inte för att anklaga någon — utan för att bestyrka sanningen av Jesu ord i Matt. 7:22—23.

Den dagen Jesus hämtar de sina skall också det ske en mörk kväll, nämligen i tidens aftonskymning. Det är förutsagt av Jesus själv i Ordet. Vi ser redan nu hur det mörknar på jorden för oss. Det sker på alla områden såväl politiskt som kyrkligt, och till och med på det religiösa området blir konturerna och gränserna mot denna världens väsen alltmer otydliga. Det är också i midnattstid, när mörkret är som djupast, innan dagningen börjar, som Han kommer. Det gäller för oss redan nu, att våra ögon är smord med den Helige Andes ögonsalva, så att vi inte går förbi honom utan ser Hans gestalt bland skuggorna i tiden. Vi kan vara förvisade om, att han både ser och känner

forts. sid. 19

Det här numrets frontrapporter spänner över en period så laddad och händelserik att den bjuder referenten uppenbara svårigheter att hitta rätt början. Så varför då inte starta i Nässjö, smålandsstaden, som varje måndag under senvintern och våren varit mötesplatser för maranatavänner och aktivister från hela mellansverige.

Efter varje möte, som en del tyvärr fått följa från Folkets Hus-foajen eller trappen på grund av trängseln, har förväntningarna men även osäkerheten och irritationen ökat. Vi har t.o.m. sett tecken på motkonferenser och andra aktiviteter, som om de ses som första symptom på ett andligt uppvaknande i Småland hälsas som ett hälsoteckne. Målet är givetvis att evangelium kommer på var mans läppar.

Från den om det begynnande befrielserverket mycket välinformerade Smålands Dagblad saxar vi följande:

— Två brinnande evangelister är effektivare än hundra namnkristna, undrade lmsen i Folkets Hus och vidare:

— Jag är kristen men antikyrklig, säger pastor lmsen, och det finns gott om kyrkliga människor som är antikristliga.

Trogna syskon och vårt värdfolk i Nässjö är familjen Johansson.

— Väckelsen kommer inte för att rädsla kyrkosystem utan individer, refererar Dagbladet i ett av sina många reportage.

Och mitt i det som på ytan ser ut att vara mest ungdomligt ståhej finns en inspirationskälla, ett namn och en kraft nämligen Jesus. För när Mose eller Naugib träder fram och vittnar om hur de mötte frälsningen på Gamla Bro, finns det ingen människa som kan ta åt sig äran. Det är Guds verk i missionens sista timma.

Nya vittnen reser sig också upp och proklamerar det eviga evangeliet: Hans Brynte, Carl Georg Rognstad, Per Arne lmsen samt vår käre broder Gustaf Larsson från Myrhult.

— Innan Jesus kom till en stad, ropar Hans i Nässjö, sände Han ut sina blottställda medarbetare. De var inget att se på — men vilket budskap de hade: Jesus kommer med läkedom och frälsning.

— Vi ser att Jesus kommer ingen, fortsätter Hans, och upplever kallelsen att gå ut med detta Maranatarop. — Se inte

NÄSTA NÄSSJÖ!

på oss, lyssna till budskapet och du skall få möta Honom på ett nytt sätt!

Gustaf Larsson vittnar om välsignelsen av att få ge allt:

— Det är kanske det steget som saknas dig, säger han lågmält men övertygande och läser ur sin kära bibel. Och Per Arne sjunger en ny sång: **Kristus lever är min segermelodi**. Christina Imsen och David Sonesson, behöver i dessa trakter ingen närmare presentation, och de har också varit flitigt i elden.

Ja, så har det varit från stad till stad: Skara, Lidköping, Skövde, Falköping.

— Finns sän'a här kvar; frågade en man ur publiken med tanke på handklappningen, trängseln och trosvissheten.

Ja allt är som förr, det är bara det att allt detta för känslan så ljuvligt tal och ljuvlig sång fått realistisk förankring i vardagens storfamiljsgemenskap. Det finns rötter som håller när stormen sätter in från värld och kyrka.

— Förutsättningarna för den apostoliska kraft vi alla så innerligt väntar, är att vi också tar det apostoliska fattigdomsidealet, sa Imsen i en bekväm biografialong i Skövde.

— Olyckan är att församlingarna ställt staten där Gud borde stå. Som försörjare...

Och nästa kväll, en torsdag, befinner vi oss i Falköpings IOGT. Kvällen innan, erfar Midnattsropet, beslutade Sionförsamlingen i staden att upphöra med verksamheten.

Nästa steg i Nässjö blir stor konferensen Kristi Himmelfärdsdag. Vi återkommer med information om denna. Pilgrimshem har anskaffat ett hundratal bäddar. Men var ute i god tid för anmälan. Hittills har det varit mycket trångt i Nässjö.

Påskkonferens med nya perspektiv på missionen

D W SPAINE-YOUNG, lärare och förkunnare från Sierre Leone vittnade om de märkliga Herrens vägar som ledde till kontakten med Maranataförsamlingen i Stockholm.

En ny syn på evangelisationen Jesu andra tillkommelse samt skolfrågorna är ting som förenar och vi tror på ett fruktbärande samarbete med den unga fria församlingen i Västafrika. Rapport från vår broders Sverigeresa inom kort.

ANTONIO BENITEZ i påskens missionskonferens. Ett eldsvittne från Dominikanska republiken som vi säkert kommer att få mycket ifrån se mycket av i Midnattsropet.

SÅ UPPKOM BARNDOPET

Del 4

Artikelserie av AMOS DAHLBERG

I Hebr. 2:1 säger författaren att "tron är en fast tillförsikt om det som man hoppas, en övertygelse om ting som man icke ser." Denna tillförsikt är icke medfödd utan verkar genom Guds ord. "Men huru skulle de kunna åkalla den som de hava kommit till tro på? Och huru skulle de kunna tro den som de icke hava hört? Och huru skulle de kunna höra, o mingen predikade — tron kommer av predikan, predikan i kraft av Guds ord."

Vi finner ej någon bild av begravning och uppståndelse i begjutningen. Men när vi nedsänker en person i vattnet, så att det omsluter honom, så vittnar det tydligt om begravning; och när den döpte uppreses ur vattnet, så vittnar det om uppståndelse. Uttrycken "begravna i dopet", Kol. 12:12, och "begrava genom dopet", Rom. 6:4, som aposteln Paulus använder för att åskådliggöra dopets väsen och betydelse, visar tydligt att dopet bör ske medelst nedsänkning. Då en människa begravs, är det ju icke blott en liten del av henne, som sänkes ned i jorden. Hela hennes kropp gömmes i jordens sköte. Ingen anser en person som begravnen, vilken endast fått några skovlar mull kastade över sig, utan begravning innebär, att personen är fullständigt nedsänkt i jorden. Så måste man också anse, att då dopet avser att sinnebildat vår begravning med Kristus, bör det ske genom hela kroppens nedsänkande i vatten.

— När skall jag döpa mig?

Watchman Nee säger bland annat: När vi nu har blivit nya skapelser med en ny natur, kan vi ingå i det nya riket, Guds rike, den nya världen. Det största negativa i universum är korset, ty med detta utplånade Gud allting, som inte var av honom själv. Det största positiva i universum är uppståndelsen, ty genom den framskapade Gud allt han ville ha i den nya världen. Uppståndelsen är alltså tröskeln till den nya skapelsen. Allt som hade sin början före uppståndelsen måste utplånas. Uppståndelsen är Guds nya startpunkt.

GUDS DEKLARATION

Korset är Guds deklaration, att allt som är av det gamla måste dö. Ingenting av den förste Adam kan passa bortom korset — allt det gamla slutar där. Gud samlade i sin Son allt som var hos Adam och korsfäste honom, så i honom blev allt som var i Adam undanskaffat. Sedan proklamerade Gud genom hela universum: Genom korset har jag satt åsido allt som inte är av mig. Ni alla, som tillhör den gamla skapelsen, är inräknade i detta — även ni har blivit korsfästa med Kristus! Ingen av oss kan undfly detta utslag. Detta för oss fram till frågan om dopet. När dop omtalas i skriften, är det i samband med frälsning. "Den som tror och bliver döpt, han skall bli frälst" (Mark. 16:16). Vi kan inte skriftligen tala om "pånyttfödelse genom dopet", men vi kan tala om "frälsning genom dopet". Vad är då frälsning? Att bli frälst är att lämna satans världssystem och gå in i Guds rike. In i arken steg Noa och de andra. Genom tron steg de från den gamla fördärvade världen in i en ny. Detta var frälsning. "Efter denna förebild bliven nu ock I frälsta genom vatten" v. 21. Eller med andra ord: genom den aspekt på korset som dopet ger är du frigjord från den närvarande onda världen, och genom ditt dop i vatten konfirmerar du detta. Dopet till döden avslutar en gammal skapelse, dopet till Kristus Jesus har en ny i sikte. Rom. 6:3. Du går ned i vattnet, och din värld går — bildlikt talat — ned med dig. Du kommer upp i Kristus, men din gamla värld är försvunnen. Gud har korsfäst oss alla i sin Son. I den siste Adam utplånade han allt som var av den förste Adam.

Paulus förklarar att dop betyder begravning: Men vem är lämplig för begravning? Endast den som är död! Om jag därför begär att bli döpt, så har jag proklamerat mig själv såsom död. Orsaken varför vi stiger ned i vattnet är att vi har erfarenhet, att vi i Guds åsyn redan har dött. Det är om detta vi vittnar. Genom min begäran om dop ger jag offentligt samtycke till detta faktum. När begraver vi våra kära? Endast när vi är absolut säkra på att de har dött. När skall jag då begära dop? När jag är fullt övertygad om att jag inför Gud är död, då begär jag dop. Jag säger: "Pris ske Gud, jag är död! Herre, låt mig nu begravas!"

Dopet betyder icke att man avstår kroppslig orenhet, utan att man anropar Gud om ett gott samvete. Alltså ett medvetet, personligt ställningstagande och medvetet handlande. Människan måste handla som svar på Guds handlande, det fullkomnade försoningsverket.

Rom. 6:3—7, Kol. 2:12 talar om tre upplevelser i det kristna livet i samband med dopet: 1) korsfäst med Kristus, 2) begravnad med Kristus, 3) sammanvuxna med Kristus, uppståndna med Kristus, (Gal. 3:27) iklätt eder Kristus. "Döpta till Kristus är brudens förhållande till brudgummen, eller en gift kvinnas förhållande till sin make, Lammets brud, Lammets hustru.

DEN UTSTAKADE VÄGEN

Den som skall döpa sig bör, utan att invänta någon yttre påtryckning eller inre maning, åtygda Herrens befallning i Ordet, och gå den utstakade vägen, som Jesus gick före. Han bör som den etiopiske hovmannen vara så angelägen om att göra Herrens vilja, att han uttryckligen och strax efter sin omvändelse, ber att få bli döpt. Sedan han undfått dopets vägsignelse, bör han vara synnerligen angelägen om att alltid och allestädes leva helt för Gud och i så väl ord som handling visa, att han är en kristen. Eljest löper han fara inte endast att ådraga sig Guds misshag, utan också att bli ett hinder för sådana som inte har gått den bibliska frälsningsvägen, men har vaknat till insikt om nödvändigheten av att gå den.

forts. nästa nr

Midnattsropet

VÄCKELSEKRISTEN FRONT

Utkommer var tredje vecka.

Ansvarig utgivare: Arne Imsen.

I redaktionen: Lars O Andersson, Gustaf Jillker, Stina Fridolfsson, Per Arne Imsen.

Prenumerationspriset är: Helår 45:—, Halvår 23:—, Kvartal 12:—, Lösnummer 2:50. Till Finland, Norge och Danmark är priset detsamma som i Sverige.

Tidningen tillämpar "rullande abonnemang". D. v. s. pren. gäller tills uppsägning sker.

Meddelande om adressändring måste göras senast tre veckor innan den skall träda i kraft och kan ske genom skriftligt meddelande till tidningens exp. eller på postens adressförändringsblankett.

Redaktionen tar med tacksamhet emot bidrag: vittnesbörd, rapporter om Guds verk etc.

MIDNATTSROPET

Box 344, 101 24 Stockholm

Tel. 08/23 52 30

Postgiro: 57 16 20-4

MARANATAFÖRSAMLINGEN

Box 344, 101 24 Stockholm

Tel. 08/23 52 30

Postgiro 44 10 05-6

GAMLA BRO, servering

BROSHOPEN

PILGRIMSHEM, gästrum

KLARA TONER, bok- och musikaffär

Gamla Brogatan 27, Stockholm

Postadress: Box 344

101 24 Stockholm

Tel. (växel) 08/23 52 30

Ett ord på vägen ...

Tel. 08/21 55 87

(automatisk tele-svarare)

Tryckeri: Förlags-Tryckeriet

Örebro 1977

NÄR DET ÄR ...

forts. från sid. 16

igen oss. "Han skall komma som en tjuv om natten," står det. Men det blir för alla dem som inte ser, väntar eller är kända av honom. Vi som längtar efter att få möta honom, skall då få se Hans gestalt i ett ljus klarare än solens och höra Hans röst, som kommer att sätta hela jorden i vibration. Och då skall Han ej gå förbi en enda av oss eller lämna någon kvar. Men sedan skall en svår tid inbryta för dem som påstått sig vetat och känt till vem Kristus var men ändå varit alltför toleranta mot denna världens ande och därför lämnats kvar på jorden. Det var för dessa "Han kom som en tjuv om natten."

Vi måste se upp med den propaganda, som våra moderna kulturskymningsprofeter bedriver i vårt land nu. De hävdar Jesus som en personlig idealmänniska utan gudomligt ursprung. De framhåller, att tron på Jesu övernaturliga födelse är av oväsentlig betydelse för den moderna kristna människan, och de lär samtidigt att man är en god kristen

bara man känner till Jesu namn och livsverk. Här är en farlig snara utlagd för våra fötter. Försöker vi rubba eller ändra på Bibelns ord i detta fall, kan vi vara övertygade om vilket svar vi får av Honom den "dagen", oavsett våra meriter för övrigt: "Jag har aldrig känt eder, gån bort ifrån mig I ogärningsmän."

Och till de popularitetsjagande auktoriteter, som nu tagit sig för att utså tvevel på Jesu gudomliga födelse och ursprung, ger Bibeln att trefaldigt svar i Ps. 2:7, Apg. 13:33 och Hebr. 5:5. "Du är min son, jag har i dag fött dig." Och det är av livsavgörande vikt för oss här i väntan på Jesu snara ankomst att inte blott känna Honom, hans liv och ord i teorin, utan det gäller för oss, att vi redan här älskar honom av allt vårt hjärta, all vår själ och av allt vårt förstånd. Då skall vi inte möta en främling på "den dagen" utan Honom som känner oss och umgåtts med oss i Anden, bönen, Ordet och i uppenbarelsens ljus. Och inte bara möta utan också bli va Honom lika och få både ett nytt namn och en ny födelsedag till ett nytt liv, där döden ej finnes mer till. Ty, det som förr var, är nu förgånget. Halleluja!

LIDKÖPING

Maranataförsamlingen har som regel möten

Tisd. 19.30 bibelstud. Esplanaden 16

Lörd. o. sönd. väckelsemöten (plats och tid, se ortspressen)

Storfamiljens adress:

Esplanaden 16

Tel. 0510/605 06

Ett ord på vägen ...

Telesvarare:

0510/296 10

RÖRELSER ...

forts. från sid. 5

underläge är orsaken till att vi ska kasta yxan i sjön. Vi menar att det är skäl till reträtt.

Det finns ingenting sådant i evangelium. Tvärt om! Där möter du ensamma människor som tog Gud på allvar. De utmanade både Gud, människor och makter genom sitt resoluta handlande, vilket blev orsaken till att luftburen assistans kom till deras undsättning. Idealet för en kristen måste vara att dö med vapen i hand. Det är att stupa vid fronten, om man ska stupa, och inte dra sig tillbaka eller retirera för vare sig fräckhet eller för lismående inställsamhet, hot eller smicker. Att stå i alla lägen, må vara den kristnes ideal.

KLARA TONER

bibelbutik och bokcafé

Skaragatan 10, tel. 282 17

Enda affären i Lidköping med rikt urval av kristna böcker, skivor och kassetter. Hantverk förvandlas till missionsmedel.

Öppet: 9.30—12.30, 14—18

Lörd. 9—13

Världen idag

Midnattsropets

Gustaf Jilker i

samtal med GOLDA MEIR

Foto: REINO JELKER

□ Inom kort — den 14 maj — firar Israel 29-årsdagen av sin självständighet. Statsbildningen var en profetisk händelse av avgörande betydelse. Det var dock ingen religiös väckelse som skapade det moderna Israel. Inte heller var den unga nationens ledare några personligheter med speciella andliga kvalitéer eller visioner.

Under mars månad gjorde Midnattsropets medarbetare en resa till Israel och fick bl.a. träffa Israels förra premiärminister Golda Meir. Hon tog emot på sitt kontor i Tel Aviv, liten, rynkig och lågmäld men med talande gester och ansiktsuttryck. Golda Meir var den sista av pionjärgenerationens ledargestalter som lämnade den politiska arenan. Hur påverkad var då hon av de andliga livsströmningarna i sitt ledarskap?

Golda Meir berättade att hon läste Guds ord mycket ofta. Bibelns berättelser var hon väl förtrogen med. Jesus beskrev hon helt kort som en stor maniska.

Frågan om Messias

— Om alla hade levat som han, hade världen idag sett annorlunda ut, förklarade hon.

Hon tänkte då på alla de problem världen idag hade att brottas med, däribland konflikten i Mellersta Östern.

Med en uppgiven gest beklagade hon att det var så svårt att leva i fred i Israel.

— Men judarna tror inte på Jesus.

Vad trodde hon då om judarnas Messias och Bibelns profetior? Trodde hon att Messias skulle komma snart?

— Vi beder alla att han skall komma, svarade hon utan att ge någon närmare vägledning om vad hon egentligen menade för sin personliga del.

Tror på arbetets religion

I sin nyligen utkomna självbiografi, *Mitt liv*, säger dock Golda Meir ganska klart att religionen spelade mycket liten roll i hennes tillvaro. Hennes familjekrets iakttog visserligen de judiska traditionerna men var inte särskilt religiös, och hon var inte from själv. Beträffande judarna som det utvalda folket ansåg hon stolt att det var rimligare att tro, inte att Gud utvalde judarna, utan att judarna var det första folk som valde Gud.

För Golda Meir var "arbetets religion" betydligt mer relevant. Som ung hängav hon sig fullständigt i arbetet att skapa ett idealsamhälle i Palestina, grundat på revolutionärt socialistiska ideal. Hon var heller inte gammal då hon emigrerade

till Palestina för att bygga upp landet under de mest primitiva förhållanden. Hon och hennes kamrater trodde att judarna endast genom egen kraft och eget arbete skulle kunna frigöra sig från förnedringen, förbannelsen, ghettolivet och dess sinnesförfattning. Udden kom helt naturligt att rikta sig emot den judiska religionen, och många av pionjärerna berömde sig av att vara ateister. Det var dessa människor som skapade det moderna Israel och tog ledningen i landet.

Storfamiljen — våra kibbutzer

Golda Meir har en gång besökt Sverige. Det skedde 1971, då hon var premiärminister. Hon sökte, när vi hälsade på henne, påminna sig om sin vistelse i Sverige och frågade. Och vi svarade och berättade varifrån vi kom och vad vi gjorde, om Gamla Bro och Myrhult, om storfamiljerna — våra kibbutzer — som hon förhörde sig mycket noga om.

Golda Meir tog också mycket noga reda på vad vi hade sett av Israel. Själva hade hon två dagar innan varit upp vid gränsen till Libanon och betraktat hur de israeliska soldaterna tagit hand om sårade libaneser från inbördeskriget. Det enda sättet att få effektiv hjälp var för dem att söka sig över gränsen till Israel. En svårt skadad libanes hade israelerna transporterat till sjukhus i Haifa, berättade Golda Meir. En annan behövde specialistvård och skickades med flyg över till Amerika.

Inget omval

Golda Meir är idag 79 år, blev premiärminister 1969 men avgick 1974 efter Yom Kippur-kriget. Hon är dock kvar som medlem i arbetarpartiet Mapais ledningsbyrå. Som sådan vägrade hennes röst tungt inför valet av kandidat till posten som arbetarpartiets ledare efter Yitzhak Rabin, som tvingades avgå. Det var ett viktigt val, därför att det var också avgörande ifråga om vem som skall bli ny premiärminister vid det allmänna valet den 17 maj. Den som går segrande ur det valet kommer också att bestämma tonen i de kommande fredsförhandlingarna med arabstaterna. Tillfrågad om hon själv kunde tänka sig att ställa upp på nytt, förklarade hon att hon gjort sitt inom politiken.

Av Bo Melin, Skara

☐ Skall endast de 144000 ärva himmelskt liv?

Så lär sällskapet Vaktornet, ifråga om de 144000. — Endast de skall ingå i sin "Herres glädje" tror man. — Ingen från det gamla förbundet skall ingå där — Vi skall inte heller låta detta stå oemot-sagt av Guds ord. — Slå upp 2 Kor. 2:11. — så finner du att profeten Elia gick levande dit — vilket tjänar till en "förebild av vad som beskrivs i 1 Tess. 4:15—17.) — slå sedan upp 1 Mos. 5:24 — Hebr. 11:5. — så finner du en ytterligare man som levande lämnade jorden — och när du sedan läser ur Hebr. 11:14—16. — så har du Vaktornet åter i gunning — ty där får du veta att "alla det gamla förbundets trosvittnen, väntade på det "himmelska fädernelandet" — och aposteln Johannes får skåda den underbara synen hur de står inför tronen i rättfärdighetens klädnad med palmer i sina händer.

Naturligtvis har sällskapet Vaktornet försökt att bortförklara detta att de stod "inför tronen" eftersom det inte passar in i bilden — Man påpekar att ordet "inför tronen" inte alls betyder att de var i himmelen. — Det kan givetvis vara sant, men nu är det så att även Guds "sju andar står" "inför Guds tron" — jämf. även Upp. 5:8 — 1:4 — 7:9 — 19:1.) — och därmed står saken ganska klar. — Och fullständigt klart blir det då vi läser att den stora skaran tjänade Gud inför tronen "i hans tempel" — (Upp. 7:15.) — Ty, vad detta tempel är får vi klart för oss då vi läser ett par ytterligare texter som också handlar om "templet" — (detta skall inte förväxlas med församlingen som Guds tempel 2 Kor. 6:16.) — Vi läser i Upp. 15:5 — hur Johannes ser "vittnesbördets tabernakels tempel vara öppnat i himmelen" — Templet "är alltså i himmelen, eller rättare sagt "Templet" är himmelen — Se: Hebr. 8:1—5 — 6:19, 20 — 9:11 — 10:24 — Upp. 4:1.) — Så är det med det.

☐ Uppståndelse och dom

Sällskapet Vaktornet intar även här en från bibeln helt avvikande lära — Ingen skall uppstå för att svara för sitt jordelivs gärningar sägs det. — Syndens lön

6. Frälst här i tiden?

är döden (Rom. 6:23.) — Och de som har förkastat evangelium och dött såsom otrogna sover för alltid i graven. — De har ju betalt syndens lön? — Så t.ex. Adam. — han skall aldrig uppstå enl. sällskapet. — Döden är en evig sömn i omedvetenhet och du behöver inte frukta domens dag, ty den är tusenårsriket och innebär en möjlighet till frälsning för var och en som har hört sammat evangelium. (boken "Guds tusenåriga rike har kommit nära") (Har du förkastat evangelium så skall du dö i Harmageddon, för att aldrig mer vakna.

En sådan här förkunnelse är inget annat än en inbjudan till filosofien: "Låt oss äta och dricka, ty i morgon måste vi dö" — (1 Kor. 15:32.) — Skriften talar om något som kallas "fruktan, helig fruktan" skall du veta. (Ps. 2:11.) — Att sällskapet sedan avvisar sådant tal som "skrämselfpropaganda" hjälper inte, det är Guds eget ord som varnar oss att vandra fel väg, ty den väg som leder till fördärvet är förskräcklig. — Låt mig å Kristi vägnar varna dig: "Vår Gud är en förtärande eld" — Och för den som förkastar evangelium väntar alls inte en "törnrosa-sömn" nej. "Endast en förskräcklig väntan på dom och glöden av en eld, som skall förtära motståndarna. — (Hebr. 12:29 — 10:27.) — Du skall veta att det är människan förelagt att en gång dö och sedan dömas. (Hebr. 9:27.) — "Alla skall vi sådana vi är, träda fram inför Kristi domstol för att få igen vårt jordelivs gärningar, vare sig vi har gjort gott eller ont. (2 Kor. 5:10 — Upp. 20:11, 12.) — Ty, den stund kommer då alla som är i gravarna skall gå ut ur dem — de som har gjort gott skall uppstå till liv, och de som har gjort ont till dom" — (Joh. 5:28, 29.) — så säger skriften och den vill också visa dig att "döden" även har en andlig sida, det innebär att vara skild från Gud, livets källa. (Ef. 2:1, 2.) — Just i ett sådant tillstånd är du och jag födda till världen, "döda i synd och överträdelse, som texten säger" och den som inte tar vara på Kristi frälsning han "förbliver i döden" — (1 Joh. 3:14.)

Du skall aldrig tro att varken Adam eller någon annan har betalt syndens lön genom sin död. — Du har väl hört

Jesu ord: "Vad kan en människa giva till lösen för sin själ"? Gud låter inte gäcka sig, vad en människa sår det skall hon ock skörda. (Gal. 6:7.) — Och ta inte allt för lätt på Jesu varning i Matt. 25:41.

☐ Du kan bli frälst

Vaktornets förkunnelse om frälsningen är i huvudsak en "gärningslära" — och man förnekar bestämt att någon kan bli frälst här i tiden. — Frälsningen är något vi skall arbeta på säger man och pekar på Fil. 2:12. — Det är ju skriftens klara ord och det tror vi. — Men för att kunna arbeta på frälsningen så förutsätter det att vi äger den. — Och det skall du veta att den är en Guds "gåva" till dig, — den kan du ta emot just nu. (Ef. 2:8.) — Jesus Kristus inbjuder dig genom sitt ord. (Matt. 11:28.) — Frälsningen betyder "räddningen från den hopplösa situation som vi i vår fallna natur befinner oss i" — döda i synd och överträdelse. — Genom tron är du frälst, och genom munnens bekännelse. (Rom. 10:9, 10.) — Du har barnaskap hos din fader i himmelen. (Rom. 8:14, 15.) — Du kan aldrig bli frälst genom gärningar, eftersom frälsningen är en Guds gåva till dig. (Rom. 3:20.) — Vänta inte till "tusenårsriket" — då är det försent — Gud bjuder dig till frälsning idag. (Hebr. 3:7.)

☐ Vad är Maranata-väckelsen?

Låt dig inte skrämmas av detta väckelserop Maranata. — Många har fläckt ner namnet i olika sammanhang, men som Paulus säger: "låt dig icke skrämmas av motståndarna". Du skall inte frälsas till Maranata, utan för att förstå vad detta ord egentligen innebär och betyder. — Maranata är inte namnet på ett "samfund" så några samfundsintressen ligger inte i den här utredningen. — Här existerar inga "medlemsmatriklar" — inte heller statliga ekonomiska bidrag — inte heller politiska intressen. — Vi röstar inte på valdagen, för vi har en gång för alla röstat på Jesus Kristus och Guds rike. — Maranata-väckelsen är en rörelse stadd på utveckling mot den aposoliska kristendomen, vi är inte där än, men vi strävar efter det, och vi tar ett steg i taget. Vi stiger från den ena härligheten till den andra. (2 Kor. 3:18.) — Församlingens upprättelse från avfalllets följder är ett Herrens löfte i ändens tid, och vi ser den börja ta form över hela vår värld, den växer fram i små grupper som bygger på Apg. kap. 2. — "De förståndiga jungfrurna börjar "gnugga sömnen ur ögonen" — Tider av vederkvickelse väntar vi från Herren, som kommer från himmelen såsom vår frälsare. (Apg. 3:19—21 — Matt. 25:6—8.)

— SLUT —

— Idag åkte du direkt från skolan ut och sålde pepparkakor?

— Ja vi måste ut helt enkelt. Dels för ekonomin och dels för att evangelisera. Det är en fantastisk möjlighet. Vi går i affärer och hyreshus. Överallt. En mackföreståndare blev så arg när han upptäckte att han köpt Midnattsropet att han kastade både burk och tidning i golvet. Men det hör till undantagen.

— Du lever ganska långt bort från traditionellt kyrkoliv?

— O ja. Förr levde man ett vardagsliv och ett mötesliv. Tycker det är vilseledande att påstå att frälsningen enbart består i några möteskvällar i veckan bakom fyra väggar. Det är förkunnelsen som revolutionerat våra liv.

Vi kan väl inte undgå att tala något om Pilgrimsskolan? Är det också nya tankar för dig?

— Ja helt nya. Kanske beroende på att jag lever i ganska skyddad miljö. Möter dagligen kristna lärare som t.ex. praktiserar morgonbön. Så skapar man väl själv sin egen atmosfär i klassen.

— Behövs pilgrimsskolan?

— Jag har upplevt väckelse även på den punkten. På Blommenhof hade vi efter jul en skolsamling och i den grupp jag ledde samtalande vi grundligt om skolan i storstäderna och på högstadiet där situationen i vissa fall är skrämmande.

— Hur fungerar undervisningen t.ex. religionskunskap?

— Lärarna betraktar i allmänhet bibeln som sagor, vilket innebär stora svårigheter för kristna barn att bekänna Jesus.

— Alla religioner placeras på samma nivå. Gud har bara olika namn på olika språk. Ett avsnitt där har jag helt enkelt plockat bort.

— Får man göra så?

— Det står klart i läroplanen att man skall utgå ifrån bibeln. Det är jag som undervisar. Skolboken är ju bara ett komplement. Så kallad tankefrihet tillämpas men det innebär ju att t.ex. i undren i bibeln förlöjligas av de allra flesta lärare. Så är ju läran om synd och frälsning helt borttagen. Jesus är en framtidsmänniska helt enkelt.

— Kan man begära att skolan skall tillhandahålla kunskap om synd och nåd?

— Om man läser med barnen precis som Jesus sade framgår det klart att vi måste omvända oss. Vara med om en förvandling. Den bilden är helt förändrad. Jesus var en föregångsmänniska, säger Britt och pekar på en färgbild där Jesus går omkring och hjälper de sjuka. Det framställs på ett vackert och

tilltalande sätt men sen står det i bildtexten att vi kan göra precis samma sak genom att skicka pengar till u-länderna. En dimension försvinner.

— Det är sånt jag sovrar bort. Jag berättar rakt upp och ner om undren och omvändelsen.

— Men det innebär att även ateisten eller tvivlaren har samma frihet?

— Ja det är sant. Man kan helt enkelt inte vara, som det heter objektiv, i undervisningen och det innebär att de allra flesta framställer Jesu liv som en saga. Men även i andra ämnen t.ex. biologin ser man den förändrade synen på människan.

— Vi har kommit till av en slump och utvecklats från aporna...!

— Hur ser du på diciplinen och pedagogiken?

— Eleven lärs att ifrågasätta allt. Det skall stimulera och aktivera. Men det blir tvärt om. Barnen blir vilsna. Situationen är heller inte lätt för läraren. En lärare kan terroriseras en hel termin av vissa skoltrötta elever men skulle han eller hon bara ett ögonblick förlora tålmodet och slå till kan det bli rättsliga följder och tingssak.

— Anser du att skolan är skadlig?

— Inte bara skolan, utan hela systemet. Många barn har t.ex. bara en förälder som samtidigt skall vara försörjande. Det innebär att eleven får gå från skolan till den stimmiga fritidsgården för att vid femtiden komma hem till en uttröttad mamma eller pappa.

— Hela systemet är i upplösning och det går i första hand ut över barnen. Vi ser hur familjen undermineras. Det talas numera om kravet på barnlediga semestrar. Allt går ut på att splittra och riva ner.

— Hoppas du på Pilgrimsskolan för egen del?

— Jag får se hur Gud leder. Det är så stora och viktiga frågor...

— Är den berättigad?

— Ja absolut.

— Hur ser du på framtiden?

— Jag tror aldrig jag blir pensionär. Jag tror att jag kommer att få flytta bort därför att Jesus kommer, säger Britt och döljer inte tårarna som tränger igenom.

— VI HAR INGEN ...

forts. från sid. 15

fick vi napp. Man hänvisade oss till Esplanaden 16. Det var ett stort bönesvar för den lilla gruppen i Lidköping. Men det såg förstås ut som ett rivningshus...

— Så ni sökte bidrag i vanlig ordning för att rusta upp huset?

— Nej du. Det gjorde vi definitivt inte. Kommunen ställde upp med el-ar-

beten, vatten och avlopp, resten har vi utfört för hand. Målat snickrat och tapetserat från rum till rum. Yvonne, Britt, Gertrud, Bengt och jag.

— När det var klart var vi tvungna att skaffa lokaler för Pilgrimstjänst och Klara Toner. Kommunen hade inget men vi låg i och till slut öppnades Skaragatan 10. Där blev vi klara lagom till julruschen. Och nu har vi även fått maskinerna på plats för tillverkning av lädersaker m.m.

— Vad svarar du när folk ifrågasätter andligheten i denna verksamhet?

— Vi måste skaffa nödtorftigt uppehälle åt oss själva och våra medarbetare! Det är vår tältmakarverkstad helt enkelt.

— Det gör oss fria och oberoende. Vi sitter inte passivt och väntar på statliga bidrag utan är med aktivt och det blir på så sätt en skapande atmosfär där nya idéer föds.

— Nästa steg blir Pilgrimshem. Vi skall försöka ordna några bäddar för att ta emot gäster en trappa upp.

— Och grunden är ju visionen om en ny livsstil. Vi har inte kallelsen att bygga en ny kyrka. Och vår önskan är att vara en levande organism och en uppbrottsignal i samhället som förkunnar att Jesus lever och kommer snart.

Yvonne Rognstad kommer från Junsele och blev frälst under en väckelsekampanj 1968.

— Jag har gått igenom lanthushållsskolan men beslöt att åka till bibelskolan i Stockholm. Hade ingen bild av kristendomen och upplevde allt jag såg och hörde som naturligt.

Min erfarenhet av storfamiljen började ju egentligen hemma hos broder Immen. Där kunde det bli stormiddag med många gäster mitt i natten.

Och Yvonne följde med när hela huset flyttade in på Johannelund.

— Nu har du eget hem och två barn här i Lidköping. Och varje fredag kommer Calle hem med löningen?

— Nej verkligen inte. Vi bor ju tillsammans och har allt gemensamt. Alla lägger sitt till den gemensamma hushållskassan. Gertrud och jag delar t.ex. på ett städjobb på Domus.

Det är ju en av fördelarna med storfamiljen att vi kan komma ut på ett nytt sätt.

— Nu väntar vi bara på Pilgrimsskolan. Kan inte tänka mig att sända barnen från den här miljön till skolan.

— Är det vi som är så annorlunda?

— Det är väl omvärlden som blivit annorlunda. Utvecklingen i samhället. När man går här hemma kan man inte undgå att känna trycket på familjerna. Och att kvinnan skall ut i förvärvslivet.

— Men min uppgift att vårda barnen i hemmet måste komma först, säger Yvonne.

SMÅLANDSKONFERENS 18 - 22 MAJ

Kristi Himmelfärds dag i Nässjö!

Onsdag 18 maj kl 19.30

Kr. Himmelf. dag kl 11, 15 och 19

Fredag kl 19.30: Möte i Sävsjö

Lördag kl 16 och 19.30

Söndag kl 11, 15 och 19

Lokal:

Pigalle, Folkets Hus

Lokal:

Teatern

Medv. Arne Imsen tillsammans med ett 100 tal aktivister från hela Mellansverige.

Kost och logi ordnas gemensamt. Tre hotell bokade för ändamålet.

Önskas rum välkommen att ringa Pilgrimshem: Tel 08/23 52 30, Ulla Johansson.

Välkomna från när och fjärran till väckelsefolkets stora högtid!

MALMKÖPING -77

För tionde året samlas

allt Guds folk till Malmahed

16 - 24 juli

- PILGRIMSSKOLANS sommarläger juni—juli—augusti
- PILGRIMSHEM ordnar mat och logi

Efter konferensen tältkampanj i Malmköping månaden ut.

OBS! Samling för äldre vänner en egen konferens under vecka 34 OBS!

Ring 08/23 52 30 för all information om sommarens stora samlingar.

STOCKHOLM

Tältmöten, Norra Bantorget

11 juni - 3 juli

Arne Imsen samt församlingens vittnen och sångare.

Många tillresande förkunnare.

ÖREBRO

28 - 30 maj

PINGSTKONFERENS

Information och logi, tel. 019/12 24 24.

Utförlig annons i nästa nummer.

SOMMAR MED PILGRIMSSKOLAN

Malmköping 1977

För tionde året i följd anordnas till sommaren en konferens i Malmköping för allt Guds folk. Lagom till jubileumsåret planerar Pilgrimsskolan också sin start. För ändamålet pågår just nu förhandlingar om att hyra Malmahed i Malmköping, den här gången inte bara nio dagar för själva konferensen, utan hela tre sommarmånader. Därmed startar Pilgrimsskolan sin sommarskola för barn och ungdom under juni, juli och augusti.

För några månader sedan gjorde Maranataförsamlingen i Stockholm en förfrågan hos ägaren, Södermanlands Gymnastikförbund, om att hyra Malmahed under tre månader. Alldeles nyligen kom svaret och man var villig. Det innebär att ett sommarläger för barn och ungdom nu ser ut att bli verklighet. Samtidigt kan också den sedvanliga konferensen hållas med möjligheter att ta emot ett stort antal människor. Ja, det blir t.o.m. möjligt för familjerna att i år förlägga hela semestervistelsen till Malmköping.

Årets Malmköpingskonferens kommer att hållas 16–24 juli. I år skall ett helt nyinköpt tält placeras på heden. En förfrågan om att även i år få hyra Nytt Livs stora tält avvisades dock på oklara grunder. Emellertid kommer årets konferens att kombineras med en tältkampanj, som skall sträcka sig över en längre period. I tältet kommer då att vara möten varje kväll. Dagarna ägnas åt evangelisation.

Pilgrimsskolans sommarläger innebär att Pilgrimsskolan för barn och ungdom nu gör något av en mjukstart. In-

nehållet är ännu inte fastställt men ett antal ämnen kommer i varje fall att tas upp: kristendom, väckelse- och kyrkohistoria, frågor som berör skapelsen, familjen, samhället och missionen. Pilgrimsskolan blir även en föräldraskola med brännaktuella ämnen. I slutet av augusti anordnas även en pensionärsvecka.

Hela sommaren skall alltså Malmahed stå öppet för allt Guds folk. De två barackerna rymmer gott och väl alla som önskar komma med. Dessutom finns goda campingmöjligheter. Pilgrimshem kommer att stå för härbärgeringen. Pilgrimshem kan då erbjuda i kombination med möjligheterna till studier en hel rad attraktiva rekreativsmöjligheter: en underbar skogspromenad, solsken och en utmärkt badplats i närheten.

Det var stor enighet under årets påskkonferens i Stockholm i fråga om att satsa på ett sommarläger för barnen i Malmköping. Det skulle också bli en utmärkt förberedelse för en egen grundskola. Beträffande skolan hävdade dock två unga föräldrar bestämt att de inte tänkte skicka sina barn till den allmänna skolan i höst utan ordna undervisningen själva i storfamiljen, oberoende av om Pilgrimsskolan kunde förverkligas eller inte.

En syster berättade att hon redan sökt att få sin dotter befriad från religionsundervisningen. Rektorn blev mycket förvånad över att hon överhuvud taget ställde frågan, berättade hon, men han fann sig och menade att det nog inte

kunde vara så allvarligt att det motive-
rade befrielse.

— Det här är ett av de viktigaste saker vi har att syssla med, sade Arne Imsen apropå skolfrågan. Han undrade dock varför intresset ändå inte tagit sig mer konkreta uttryck. Berodde det på att föräldrarna inte insåg skolans allvar och därför saknade motivation, då var det hög tid att inte bara ordna en skola för barnen utan först och främst en föräldraskola.

En ung lärarinna reste sig upp. Skakad berättade hon om sina egna smärtsamma erfarenheter av krisen i skolan, dels som lärare, dels med tanke på barnen, som hon upplevde som ett experimentfält för en hel rad vilsna idéer. Det var som att gå på ett gungfly, tyckte hon, genom att skolan inte hade några verkliga riktlinjer att följa. Låt inte systemet få förstöra det goda som barnen fått från hemmen, vädjade hon, därför att genom den vilsenhet som råder i skolan blir många barn som vild-
djur. Inga psykologer i världen kan sedan hjälpa dem.

— Vi kanske inte kan hejda utvecklingen, sade Arne Imsen, men låt oss åtminstone skydda våra barn genom att bistå föräldrarna med egna undervisningsanstalter i församlingens hägn.

Ännu väntar dock Pilgrimsskolan på sin slutliga form. Behovet är dock uppenbart. Ett sommarläger under tre sommarmånader i Malmköping öppnar fantastiska möjligheter och är ett steg som verkar i rätt riktning. Låt oss sluta upp kring vår skola, Pilgrimsskolan!

